

De strenge winter van 1890. Interessante foto's. — Een sigarettenpraatje, met foto's — De beroemde Yosemite-watervallen. — De Sardinen-visscherij te Napels. — Het jubileum van A. F. C. — Het 40-jarig bestaan van het IJ. — Leon Boedels jubileert.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 31 (5) 12DE JAARGANG
28 JAN. 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week-
Nummer Abonné's 17 1/2 ct.
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

OP DE VELUWE

Een Sigarettenpraatje

M

et een sigaar in 't hoofd een oorlogsverklaring teekenen, dat lijkt me ondenkbaar. Maar met een sigaret tusschen de tanden, — jawel, dat kan ik me voorstellen. Een chauffeur (al is het meneer zelf) die zich respecteert, heeft een sigaret noodig zooals een weduwnaar een huishoudster noodig heeft; een bureau-ministre waarop een doosje N. N. ontbreekt, is een onding; denkt u de groote manoeuvres in Limburg zonder sigaretten; — zou de Minister z'n wetsontwerp geen dienst bewijzen als hij een sigaret aanstak bij de verdediging? . . . De sigaret, het kleinste en het machtigste kind van onzen tijd, heeft ook het Nederlandsche volk, zij het naar goede zede, een paar decenniums later dan andere volken, tot onderwerping gebracht, en het laat zich aanzien, dat de overheersching lang zal duren. Want de sigaret is het symbool der gejaagdheid; zij past in het levenstempo van onze dagen, en er zijn niet zoo heel veel geledingen van ons volk meer, die haar niet tot dagelijksch levensgezel hebben. Dat blijkt ook uit de cijfers: in 1923 hebben wij Nederlanders (en niet te vergeten: Nederlandschen) opgerookt op een paar na twee milliard, dat is 2000 miljoen sigaretten; de sigaren brachten het in aantal net tot de helft. Waaruit blijkt dat de bezadigdheid in ons land precies 50 % heeft, tegen de gejaagdheid 100 %. En dan is er nog de, met de sigaret pittig concurrerende pijp, voor welke vulling nog een 12 miljoen K.G. tabak noodig was. In totaal is er in 1923 in ons land verrookt voor een waarde van 145 miljoen gulden aan tabak. Dat wil zeggen per hoofd — zuigelingen inbegrepen — 20 gulden per jaar; de sigaret neemt $\frac{1}{4}$ van het totaalbedrag voor haar rekening, ergo wordt $\pm$ 5 gulden per jaar en per Nederlander geofferd aan Fuma (nemen we aan dat de godin van den rook aldus heet).

Wie is Fuma eigenlijk? Ik kan u wel zeggen, wie zij *niet* is. Zij is *geen* eenheid. Want zij vereenigt diverse belanghebbenden. Primo: de fiscus, want het invoerrecht op sigaren en sigaretten komt hierop neer, dat op elken gulden nog 45 cent moet gelegd worden, om ze binnen onze grenzen te kunnen verkopen. Nu is de sigaretten-import in ons land sterk verminderd, sedert de binnenlandsche sigaretten-fabricage zich zoo geweldig heeft uitgebreid; in 1923 b.v. werd slechts voor een gewicht van 429.000 K.G. en voor een waarde van f 512.000. — ingevoerd. Secundo: alweer de fiscus, want het banderollesysteem belast elken gulden sigaren of sigaretten met 15 cent. Tertio: de tabaksplantages in Turkije en Griekenland, en in Amerika. Quarto: de tabakshandelaars en de sigaretten-fabrikanten, en eindelijk: uw sigarenwinkelier. Langs deze zes groepen schuiven de jaarlijksche vijf gulden van elken Nederlander naar het altaar van Fuma, waar de (wie)rook van millarden sigaretten een voortdurende hulde vormt aan het genie, dat de sigaret schiep.

Zijn naam? Mij onbekend. Het is de moeite van een prijsvraag wel waard, om er achter te komen, want hij is de eenige niet, die op een standbeeld wacht.

Vergeleken bij andere landen, rookt Nederland in bescheiden mate sigaretten. Maar het verschaft met dat al aan $\pm$ 3000 personen werk; deze zijn verdeeld over 18 fabrieken, waar uitsluitend sigaretten, en tien, waar ook sigaren gemaakt

worden. De grootste onder die achttien zijn van jongen datum; het hooge invoerrecht op tabak is oorzaak geweest, dat de berg naar Mohammed is gekomen, toen Mohammed den berg niet bereiken kon; vandaar de vestiging van eenige grootbedrijven, welke bakermat niet op Nederlandschen bodem ligt, en die haar moeder- of zusterbedrijven in het buitenland hebben.

Dank zij die vredige invasie, heeft de Nederlandsche sigaretten-industrie de import-sigaretten met vliegend vaandel teruggedreven. Gij vraagt: maar die 429.000 K.G. import dan? Wel, dat zijn de sigaretten die mijnheer A. en mijnheer B. rooken, omdat zij het buitenlandsch fabrikaat prefereren, weet u? Ja, en toen aan mijnheer A. (het is ge-

teit van het water, waarmee gevocht wordt, of wie weet welke Oostersche verborgenheid. Niets van dat alles. Over een goede sigaret beslist: het *mengen* van verschillende soorten tabak tot een zoodanig geheel, dat het *aroma* den fijnste neus tevreden doet krullen. In de mengkamer of op den mengzolder worden dan de blaadjes van 7—12, soms ook van nog meer soorten tabak uitgelegd, licht bevochtigd en dooreen gemengd. Van het mengen hebben de Grieken vooral een goede hand, wat nog niet zeggen wil, dat een Hollander het ook niet kan.

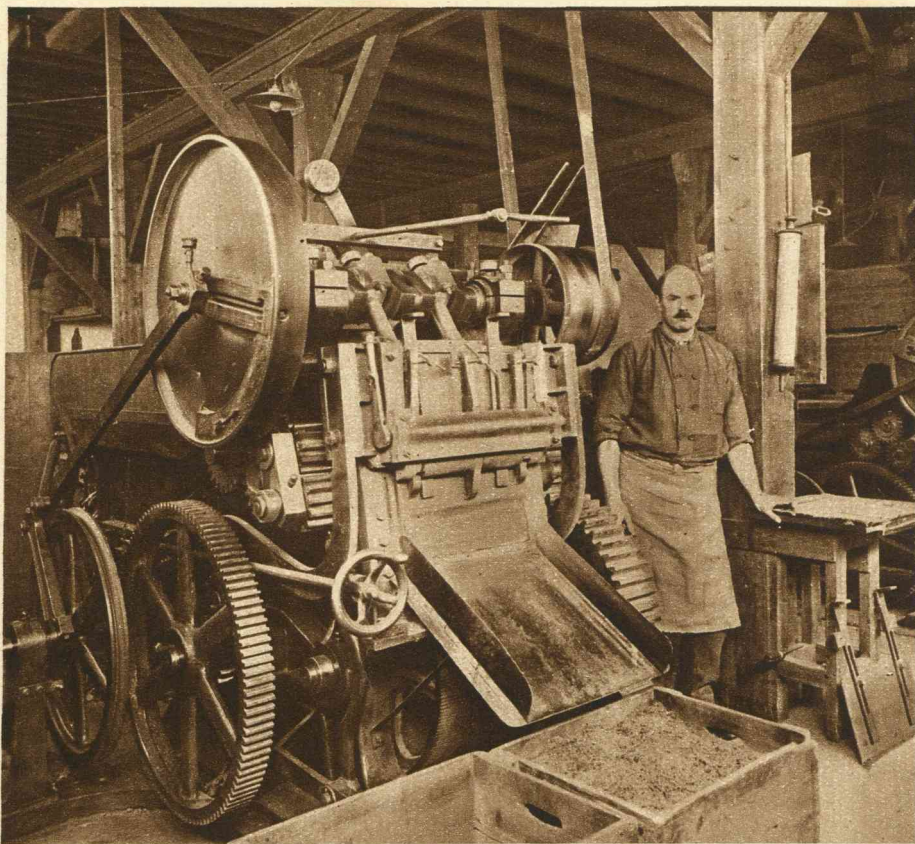
Is nu het mengsel stofvrij gemaakt, dan gaat het naar de snij- of kerfmachine, waar de massa zwaar wordt geperst en dan onder het mes komt, om op vereischte maat te worden gesneden, om daarna nog eens weer flink geschud en nog meer stofvrij te worden gemaakt. De kerfmachines kunnen 500—1200 K. G. per uur snijden.

En nu gaan we sigaretten zien maken. De moderne techniek is hier geheel meester van het terrein geworden. Handwerk komt weinig meer voor, is veel te duur; wat 36 personen in één dag kunnen, kan één machine al. Toch vindt de met de hand gemaakte sigaret nog wel aftrek; sommige fijnproevers prefereren haar, omdat zij minder vast gestopt is en daardoor aangenamer trekt.

De sigarettenmachine is een bewonderenswaardig apparaat, dat voor de menschelijke hand niets meer overlaat dan de geheel afgewerkte sigaretten op te nemen en op te stapelen. Voordat de tabak in de eigenlijke machine komt, schuift zij onder een vierkant rooster vol magneetjes door, tengevolge waarvan alle nog in de tabak aanwezige ijzerdeeltjes worden uitgetrokken. Daarna wordt de tabak in sigarettenvorm geschikt, wordt het papier er omheen gerold en dichtgeplakt, gedroogd, gestempeld met opdruk in zwart of blauw of goud, vervolgens op maat gesneden en ten slotte zien we de witte staaftjes keurig twee aan twee het levenslicht aanschouwen. Zoo kan de machine er 90 à 100.000 per dag afleveren; in een onzer grootste fabrieken staan 14 van die machines, zodat men zich kan voorstellen, hoe die miljoenen cijfers van den verkoop bereikt worden. Moet er een goed mondstuk aan de sigaret zijn, ook daarvoor zorgt de machine. Bij de vervaardiging van sigaretten met cartonnen mondstuk

de huls gereed (ook deze wordt machinaal gemaakt) en wordt machinaal met tabak gevuld. Sigaretten zonder mondstuk worden door de nieuwste machines al bij 150.000 per dag gemaakt.

Heeft een sigaret de machine verlaten, dan wil dat nog lang niet zeggen, dat zij voor het gebruik gereed is. Want dan volgt er nog een zorgvolle behandeling. Eerst zijn de sigaretten, opgetast in open bakken van $\pm$ 2000 stuks, onderworpen aan een scherp toezienenden voogd, die er met een tangetje de minder volmaakte exemplaren uit verwijderd. Die bakken gaan vervolgens naar de droogkamer, waar ze 3 tot 8 dagen blijven. In de beste fabrieken zijn zij dan onder regelmatige controle van een barometer, een vochtigheidsmeter en een temperatuurmeter, die alle drie automatisch hun stand noteeren op een gradenrol. In een afzonderlijke droogkamer komen de sigaretten, bestemd voor den export naar de tropen; deze sigaretten krijgen een luchtdichte blikverpakking, zoodat beschimmelings op reis is uitgesloten.

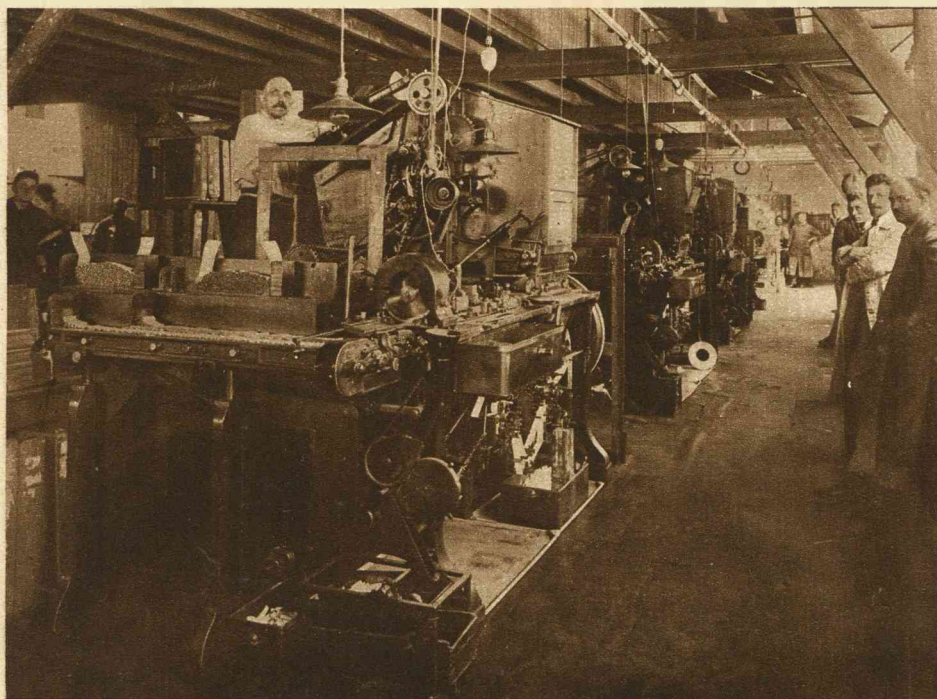

De machine, die de tabak kerft.

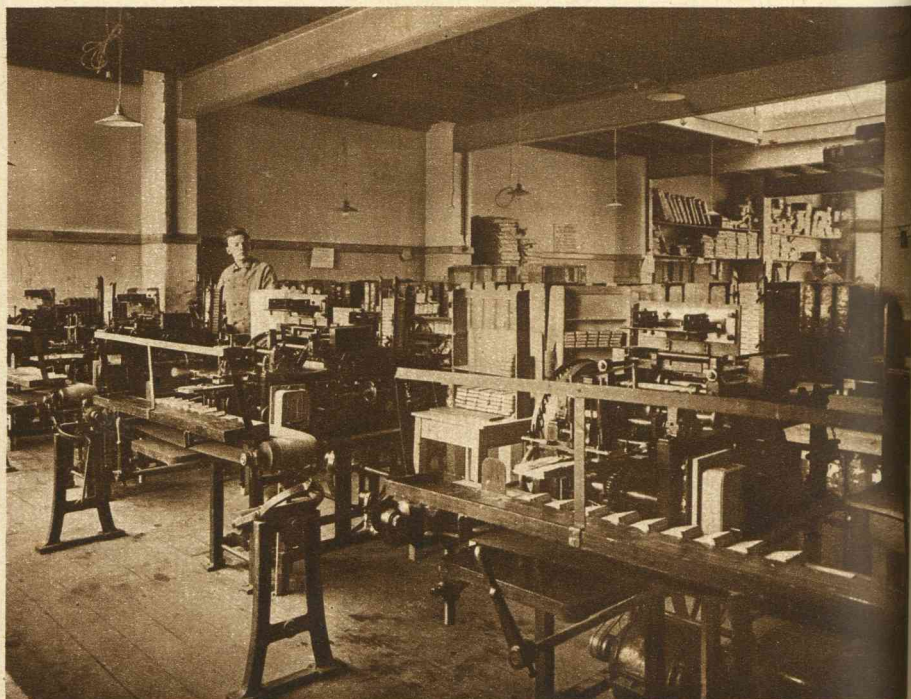
beurd) een sigaret uit een buitenlandsch doosje, en daarna een uit een binnenlandsch doosje werd aangeboden, vond hij de eerste sigaret veel fijner, veel meer „what you call that” . . . maar hij wist niet, dat het volmaakt dezelfde soort was geweest als de binnenlandsche!

In hoofdzaak komt de sigaretten-tabak uit Turkije en Griekenland, vooral uit Macedonië en Thracië, in grootere of kleinere in jute genaaide balen, en uit Amerika (Virginiatabak) in tonnen van 500 K.G. gewicht. Het zijn vooral de bovenste blaadjes aan den stam, die den adel der Grieksche en Turksche tabakken uitmaken; zij worden stuk voor stuk op elkaar gelegd, geperst en dan ingepakt voor de verzending. En als ze dan van onze fabriekszolders — waar voor zoo'n paar ton aan waarde regelmatig ligt opgestapeld — in bewerking komen, dan moeten ze weer stuk voor stuk los gemaakt worden.

En dan komen we al terstond aan 't geheim van een goede sigaret. Men zegt wel: het zit 'm in 't klimaat of in de quali-

Een kijkje in de machinezaal eener groote sigarettenfabriek, waar de sigaretten geheel machinaal worden vervaardigd.

De machines, die de doosjes van de banderol voorzien.

ten; onmiddellijk na het uitpompen der lucht worden de doozen of doosjes dichtgesoldeerd.

Het meeste personeel eischt de verpakking, die nog geheel met de hand geschiedt, behoudens het banderolleeren, dat soms machinaal plaats heeft. Alleen in één onzer grootste fabrieken is dezer dagen een inpakmachine te werk gesteld, die 400.000 sigaretten per dag kan verwerken.

In de verpakking is de reclame een, zoo niet de heerschende macht. „Het oog wil ook wat hebben” is eigenlijk te bescheiden gezegd, waar het de sigaretten-verpakking geldt; het oog wil hier alles hebben, en het succes van menige sigaret staat of valt met haar verpakking, gelijk ook met haar naam. Wat een naam vermag (die dan natuurlijk door sterke reclame „erin gehamerd” moet worden), bleek nog onlangs bij de prijsvraag van een wijdverktakte sigarettenfirma; zij had, een prijs van 10.000 goudmark uitloovende, een pakkenden naam gezocht voor een nieuw merk; er kwamen . . . 500.000 antwoorden in. En de met den prijs gekroonden naam ging er in als koek, deed de 10.000 goudmark weer terugkeeren in 't laadje . . .

Een bijzonder welig tierende tak van reclame is het systeem der cadeaux geworden; men staat versteld van den omvang, dien het punten-zamelen genomen heeft. In een onzer groote fabrieken stond ik eensklaps in een volledig galanterie-magazijn, grenzende aan het bijbehorend expeditiekantoor; en ik vernam, dat in den drukken tijd (Sinterklaas en Kerstmis), men er tot 1600 pakketten per dag verzond. Nog een magnifieke monsterruimte, waar men zijn keuze kan maken, behoort tot deze reclame, waarin sommige fabrikanten hun reclame-budget liever omzetten dan in advertenties. De gustibus . . .

En wilt ge nu ten slotte nog weten, hoe het in ons land gesteld is met den verkoop van sigaretten, dan kan ik u mededeelen, dat verreweg het grootste quantum rookers de 3-cents-sigaret niet te boven komt. Hier is een lijstje, dat we te danken hebben aan de heeren van de banderollenbelasting, en waaruit men precies kan zien, hoe de klassensrijd zich afspiegelt in de sigarettenwereld. In 1923 zijn opgerookt binnen de vaderlandsche grenzen ongeveer:

143 mill. sigaretten van $\frac{1}{2}$ c.	
643 „ „ „ 1 „	
315 „ „ „ $1\frac{1}{2}$ „	
250 „ „ „ 2 „	
295 „ „ „ $2\frac{1}{2}$ „	
218 „ „ „ 3 „	

Zoo rookt Holland sigaretten, en het heeft ze in 1923 gerookt, totdat er 36 miljoen gulden aan besteed was! Vluchtig en vlug, als de polsslag van onzen tijd is, is ook de sigaret. In een twintig jaren tijds heeft zij burgerrecht veroverd, en wat er van jong — en van groot — (en van mooi!) — Nederland terecht moet komen *zonder* sigaret, ik geef het u af te lezen uit de omhoogkringende rookwolkjes van een smakelijke . . . ja, namen mag ik niet noemen, want o die reclame!

v. d. M.

DE HERINNERING

Er zijn van die avonden, waarop men het zelfs met den besten wil van de wereld noch op zijn kamer noch in zijn

De oude Peter Vermeulen, die zich hier een goede honderd jaar geleden vestigde, heeft het huis zelf laten zetten. In het oude huis leeft nog een groot gedeelte van de familietraditie en den welstand van de oude Vermeulens. Over den helder wit geschuurden vloer van het voorhuis en langs de een beetje krakende trap bereikt men de eerste verdieping, waar mijn vriend Peter thans de beide voorkamers in gebruik heeft.

Hij zit daar zoo behaaglijk en tevreden tusschen de oude familieportretten en de mahoniehouten meubelen — precies zoo alsof de vrouw des huizes ieder oogenblik zou kunnen binnenkomen om hem een kop koffie in te schenken. Misschien komt dat wel omdat Peters Moeder hier tot voor zeven jaar geleden geleefd en gewerkt heeft, en omdat na haar dood alles onveranderd gebleven is.

Haar eenige zoon heeft niets verplaatst en geen enkele wijziging in het bestuur van het huishouden gebracht. Ook de oude huishoudster is gebleven, en er hangt nog een goed deel van de atmosfeer die de vrouwen der Vermeulens er gebracht hebben.

Hij zat er een paar avonden geleden ook weer zoo echt behaaglijk in den grooten leeren stoel naast de kachel.

Het leven zag er reeds lang niet meer zoo kwaad en eentonig uit, toen ik eenmaal een pijpje van Peter Vermeulen had gestopt. Hij zelf sleepte cognac en citroenen en kokend water aan, en maakte een grog volgens zijn beroemd recept. Ik mocht hem altijd graag gadeslaan, als hij daarmee bezig was. Hij ziet er zoo voornaam-kalm uit met zijn grijze haren en zijn slanke, bijna witte handen.

„Jij hebt het toch maar goed,” zei ik na mijn eersten grog uit den grond van mijn hart. „Ik kan me best begrijpen dat jij het niet noodig hebt om te trouwen.”

„Noodig is het niet voor me, maar daarom zou ik het toch wel willen.”

„Maar waarom doe je het dan niet? Het wordt dan toch zeker wel tijd! Of treur je nog altijd om die Liesje Brand?” „Liesje Brand? Die gun ik haar man en haar kinderen van ganscher harte. Zij is nooit de rechte geweest — ik bedoel de rechte!”

„En wie was die rechte dan wel? Ben je die al wel eens tegengekomen?”

„De rechte? — Geloof je me wel, als ik je zeg, dat zij hier al eens bij mij geweest is? Hier in huis? Daar in dien stoel zat ze — en ze lachte en was tevreden, en ze zou ook bij mij gebleven zijn, als ik haar niet had weggejaagd. — Ik moet er vanavond eens tegen iemand over praten. Het heeft mij den heelen dag weer geen rust gelaten. Het was net zulk afschuwelijk weer als vandaag, regen en natte sneeuw, en alles was zoo troosteloos en zoo nat en koud. Drie jaar is het geleden. Ik kwam dien avond pas laat thuis. Het water stond hoog en golfde erg. Ineens kwam de gedachte bij mij op, eens te gaan kijken naar mijn boot, of die nog goed vast lag. Ik daalde het kleine trapje af daar ginds aan het kanaal, en plotseling zag ik iemand ineengedoken op de onderste trede zitten.

Ik daalde zoo zachtjes mogelijk het trapje af en legde mijn hand op den schouder van het meisje. Zij moet wel heel vast geslapen hebben of versteend van kou zijn geweest, want zij verroerde of verweerde zich nauwelijks en liet zich door mij de trapjes opdragen. Bij het schijnsel van de dichtstbijzijnde lantaarn zag ik dat zij jong was, blond en . . . halfdood van kou en ellende. Eerst wilde ik een agent roepen, maar er was er geen een te zien. Daarom nam ik haar mee naar huis

De strenge winter van 1890-'91.

Van bevriende zijde ontvingen wij de beide hierboven afgebeelde interessante foto's, die genomen zijn in den strengen winter van 1890-'91, toen de Noordzee, zooals men op onze kieken ziet, die op 18 Jan. '91 te Scheveningen gemaakt werden, over een grooten afstand dik bevroren was. Als tegenstelling lieten wij er de vorige week bij maken . . .

...een foto, die den kwakkelwinter van 1924-1925 o.i. ook aardig illustreert. Het verschil is wel groot!

Raadselachtig.

Fragment uit een brief: „Omdat wij gebrek aan water hadden, waren we verplicht water te drinken. Als we geen watergebrek hadden gehad, zouden we wijn gedronken hebben.”

niet in staat was met zijn zucht te naderen. kapitein, die door lagen waterstand en teruglopende getij vondig, als men weet, dat ze geschorren werd door een. De betekenis van deze raadselachtige mededeling is een-

stamcafé kan uithouden. Avonden, waarop het leven iemand al zeer troosteloos en verdrietig voorkomt. Dan is 't maar het beste, dat men naar Peter Vermeulen gaat. Die heeft ten minste een werkelijk „tehuis”.

Zijn woning ligt aan het kanaal. Ze doet vriendelijk en helder aan, en ze biedt een mooi uitzicht op de lage lindeboomen aan den kant van den weg en over het lage, vlakke land dat er langs ligt.

en bracht haar in deze kamer. Een zonderling gevoel overmande mij: mijn oude huishoudster was dien dag juist niet thuis en zou des nachts wegblijven. Ik suste mijn geweten echter in slaap met de gedachte, dat ik nog altijd de politie kon waarschuwen als ik dat wilde.

Toen zij hier in deze kamer bij de kachel zat, dacht ik niet meer aan de politie. Ik gaf haar wijn en cognac en een stuk brood, het eerste het beste dat ik vond. Zij greep het eerst naar het brood — zij was uitgehongerd, eenvoudig uitgehongerd. En zóó verstijfd van koude, en zoo nat — zij moet daar wel uren lang op dat trapje gezeten hebben. Zij kon geen woord uitbrengen; zij zat maar steeds te rillen van angst en kou....

Ik bracht haar naar de kamer van mijn moeder en maakte daar de kasten open en zei haar d'r natte goed uit te trekken en aan te doen wat zij wilde. Intusschen zette ik hier thee en kookte eieren en zette alles wat ik aan eetwaren vond op tafel. Even later kwam het meisje weer binnen — heel stil en verlegen, met een van mijn moeders zwart zijden japonnen aan en haar witte trouwschoenen aan haar voeten. D'r haar was nog vochtig; zij droeg het in een lange vlecht op haar rug. Zoo zat zij tegenover mij, dronk de warme thee en at een ei met wat brood. Zij geleek wel een vogeltje dat men buiten verstijfd gevonden heeft en dat nu, bij de warme kachel gebracht, bijkomt en met zijn vleugels gaat slaan. Er kwam een rose kleurtje op haar gezicht en wat glans in haar oogen. En toen vertelde zij mij haar geschiedenis. Ik heb haar moeten beloven, dat niemand ze vernemen zal.

En namen wilde zij ook niet noemen, haar eigen naam niet en ook niet dien van dien ander....

En je zoudt haar geschiedenis trouwens ook niet gelooven. Toen heb ikzelf er niet zoo overtuigd aan geloofd. Maar thans weet ik, dat alles wat zij mij vertelde waar is. Ik weet het niet, alsof iemand het mij gezegd of bewezen heeft, ik heb het slechts in mijzelf begrepen en gevoeld dat zij de waarheid zei. Zij was hier volkomen vreemd in de stad en had ook overigens niemand op de wereld die zich iets aan haar gelegen liet liggen. En zij was zoo dwaas en onervaren tegenover haar leed, dat zij heelemaal geen uitweg meer zag dan alleen.... het water.

En ook daartoe had zij op het laatste oogenblik niet meer den moed gehad.

Daar alles kreeg ik langzamerhand en met tusschenpoozen uit haar.

Haar voeten, die in mijn moeders trouwschoenen staken, hield zij voor de kachel om ze te warmen, en het ruischen van haar zwart zijden japon deed oude herinneringen in mij opwellen.

En toen werd zij opeens moe en haar oogen vielen dicht. Ik heb haar hier op de sofa te slapen gelegd en ben zelf naar mijn ijskoude slaapkamer gegaan — om den heelen nacht geen oog dicht te doen.

Den volgenden morgen waren wij nog een paar uurtjes samen — tot tien uur — dan zou Louise, mijn huishoudster,

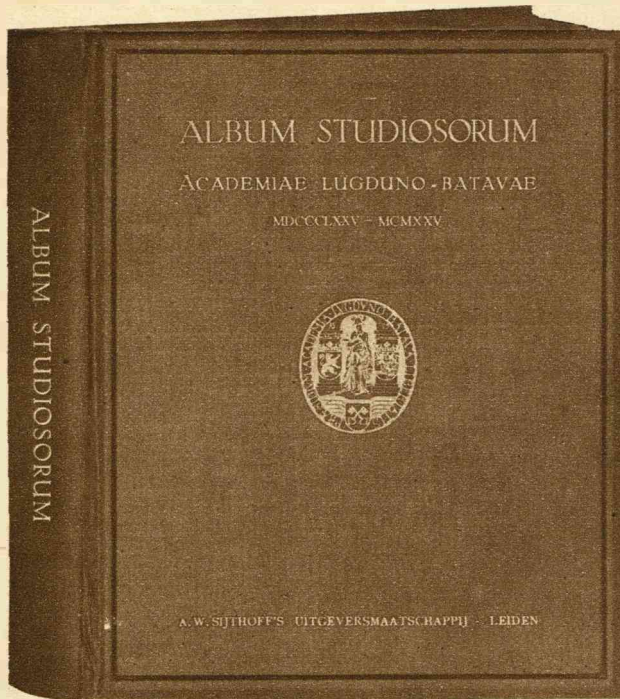
SLACHTOFFER DES TIJDS

*Vergunt mij, vrienden-lezers,
Dat ik eens deze week
Geen flauwe grappen neerpen,
Doch 'n ernstig woordje spreek.
Het is een simpel schetsje
Van dezen triesten tijd,
Een tijd, die velen onzer
Zoo heel veel naars bereidt.*

*Ik kwam hem onlangs tegen,
Ach, ach, wat zag hij bleek;
Ook viel me op, hoe mat hij
Uit zijne oogen keek.
Ik bood hem medelijdend
Een lekkere sigaar,
Maar hij wees deze af met
Een lusteloos gebaar.
Met 'n toonloos, zwak geluid sprak
De eens zoo flinke man:*

*„Ach, vrind, geloof me, dat mij
„Nu niets meer schelen kan.
„Ik kan haast niet meer denken....
„Hoe bonst m'n moede hoofd....
„O, alle energie is
„Als 't ware uitgedoofd....
Toen ik dit aangehoord had,
Vol meelij en geduld,
Werden z'n roode oogen
Met tranen plots gevuld....
„Maar, Flip" — sprak ik bewogen —
„Wat is er dan gebeurd,
„Dat je zóó 't hoofd laat hangen?
„Waarom toch zóó getreurd?"
Hij droogde toen z'n oogen,
„Gebeurd?" vroeg mijn vrind Flip,
„Wel, man, ik ben al weken
Verkouden als een kip!"*

J. Cats Jr.

En belangrijke wetenschappelijke uitgave.

Ter gelegenheid van de herdenking van het 350-jarig bestaan der Leidsche Hoogeschool zal bij A. W. Sijthoff's Uitgeversmaatschappij te Leiden op 1 Februari het licht zien een Album Studiosorum van de jaren 1875—1925. H. M. de Koningin heeft Hare toestemming verleend dit Album aan Haar op te dragen in verband met Hare promotie op 9 Februari aan Leiden's Hoogeschool, als Doctor in de Rechten honoris causa. Het Album Studiosorum is samengesteld door Dr. J. E. Kroon die vele jaren achtereenvolgende met groote zorg den arbeid heeft verricht en de Rector-Magnificus Professor Mr. A. J. Blok schreef er eene Inleiding voor. Een volledig overzicht met bijzonderheden betreffende leeftijd, geboorteplaats en faculteit van allen, die aan de Leidsche Alma Mater hebben gestudeerd, benevens de opgave van alle Hoogleraren en Curatoren der laatste halve eeuw kan zeker de belangstelling hebben van ieder die op eenigerlei wijze tot deze Academie in betrekking stond of staat. En zoo bevat dus dit Album Studiosorum onuitputtelijke bouwstoffen voor de biografieën van tal van geleerden en voor de geschiedenis der verschillende wetenschappen en hare beoefenaren.

naar huis komen. Ja, jij hebt goed lachen, Hans, maar als je eerst maar eens vijftientwintig jaar zoo'n familieorakel in je huis hebt, dan vergaat je vanzelf wel de lust om iets te doen wat van je gewone dagelijksche sleur afwijkt. Ik wist dat zij er heel wat van te zeggen zou hebben als zij het meisje hier vond. En zij zou zeker heel veel leelijks gedacht hebben van ons allebei.

Het meisje was een heel ander kind den volgenden morgen, toen zij uitgeslapen en met een kleurtje op haar wangen mij vertelde dat zij heerlijk gerust had. En een glans van moed en hoop schitterde er in haar oogen, toen ze de mijne ontmoetten.

Zij hielp mij de ontbijttafel dekken, besmeerde een paar

broodjes met boter en lachte hartelijk, toen zij zag hoe onhandig ik met den theepot omging.

En toen schonk zij voor mij in en zat tegenover mij — steeds nog in de zwart zijden japon van mijn moeder. Haar haar was nu droog en eenvoudig opgemaakt — het was goudblond en krulde een beetje....

.... En toen na het ontbijt heb ik haar gezegd, dat zij weg moest. Nooit vergeet ik, hoe zij mij toen heeft aangekeken. Maar zij zei geen woord; zij ging slechts zwijsend naar de kamer van mijn moeder om haar oude kleren weer aan te trekken.

Heusch, ik heb het zoo goed en makkelijk mogelijk voor haar willen maken. Ik had stil letjes een briefje van honderd gulden in de zak van haar oude japonnetje gestoken en haar het adres gegeven van een pension, waar zij haar intrek moest nemen — zij was daar voorloopig het best bezorgd. Ik zei haar, dat ik haar gauw eens zou komen opzoeken en dat men allemaal zoo zegt in een dergelijk geval. Zij heeft er niet veel op geantwoord. Zij heeft mij slechts een hand gegeven toen zij in haar versleten kleren weer uit de kamer van mijn

moeder kwam — en toen ging zij de trap af en de deur uit, voor altijd. — Ik heb niet meer aan haar willen denken, maar den volgenden dag wist ik toch reeds, dat ik haar niet vergeten kon. Ik ging naar het pension. Zij was er geweest, maar men had haar moeten wegsturen, omdat alles juist bezet was. En toen heb ik ieder spoor van haar verloren."

"En dat is de gelukkigste kant van de heele geschiedenis, zei ik en reikte Peter mijn leeg glas aan. „Dat zou een mooie beweging geworden zijn, als je zoo iemand van de straat in jouw nette woning gehaald hadt. Je moest je eigenlijk schamen, Peter, en het beste wat je doen kunt is die heele gekke geschiedenis maar zoo spoedig mogelijk vergeten. Waarom moet je altijd piekeren over dingen die toch niet te veranderen zijn?"

"Ik wist wel, dat je zooiets zeggen zoudt, Hans. Dacht je heusch, dat ik mezelf ook al niet duizendmaal hetzelfde heb gezegd? Maar ik kan het niet van me afzetten. Als ik hier 's avonds zit, is het me net alsof ze zal komen bellen om weer binnengelaten te worden en alsof ik ze dan niet meer zal laten gaan. Maar des nachts droom ik dat ze in het water ligt, heel koud en bleek, en dat alleen haar oogen nog leven en mij aanstaren, zonder verwijt of hardhard, maar zooals een schaap soms kijken kan: treurig en meelij-wekkend. En overdag en 's nachts weet ik dat zij alleen het was, de rechtte — en dat zij verloren gegaan is en gestorven, omdat ik een lafaard was en een ellendeling toen ik haar bij mij vandaan liet gaan."

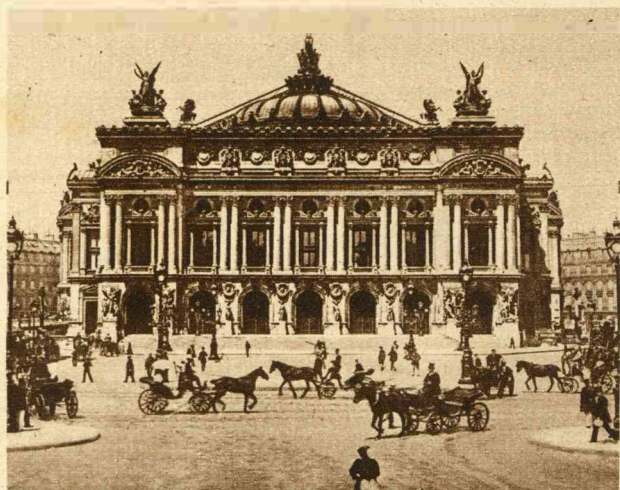
(Vrij naar het Duitsch.)

Hij (tot zijn verloofde, die hem een uur heeft laten wachten): „Ik zal maar niet klagen, want je hebt ten minste nog den dag en de maand onthouden."

En gecostumeerd ijsfeest.

Een drietal Pierrettes, gekiekt op het ijsfeest te Davos den 18en dezer.

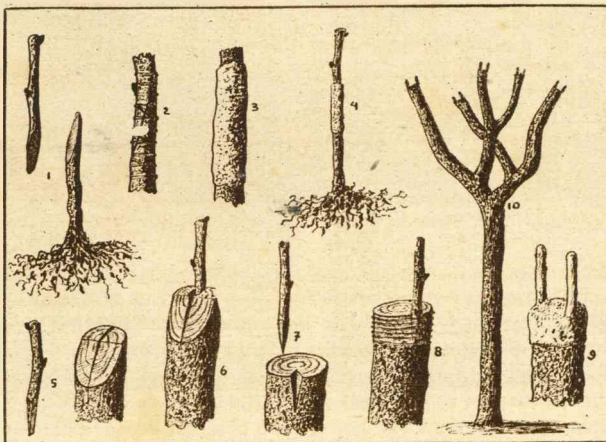
De Groote Opera te Parijs

die deze maand 50 jaar bestaat.

HET ENTEN VAN BOOMEN IN DEN WINTER

Vele boomgewassen worden voortgekweekt door z.g. veredeling. Onder veredeling verstaat men het overbrengen van een knop of deel van een tak of twijg op den stam of wortel van een andere plant, waarop die knop of tak blijft voortleven en doorgroeien. Het overbrengen van knoppen noemt men oculeren en geschiedt in Juli—Aug. Het overbrengen van een tak of twijg noemt men enten. De meening van sommige menschen, dat men maar willekeurige gewassen op elkaar kan enten is onjuist. Indien er geen botanische verwantschap bestaat, mislukt het enten onherroepelijk. Het takje of twijgje, dat men op de andere plant ent, noemt men de ent-loot of ent-rijs. Dit takje wordt gesneden uit het midden-deel der jonge, éénjarige twijgen. De uiteinden of onderinden der twijgen zijn voor het doel minder geschikt, doordat zich aldaar geen krachtige knoppen bevinden. De boom of het boompje, waarop deze ent-loot geënt wordt, heet de onderstam. Men ent zoowel op zeer jeugdige als op oude onderstammen. Eerstgenoemde methode wordt in de boomkweekerijen op zeer groote schaal toegepast bij den aankweek van appelboomen en vormt in de wintermaanden een welkome bezigheid binnenshuis. Zoowel de ent-loot als de

onderstam worden met een zeer scherp mes schuin afgesneden en wel zoodanig dat de snijvlakken even lang zijn en zodoende op elkaar passen (zie fig. 1). Daarna wordt de ent-loot met haar snijvlak op die van den onderstam geplaatst, de vereenigingsplek

omwonden met raffia en ten slotte deze plek dicht omhuld met een laagje gesmolten ent-was, waardoor de wonden behoeft zijn tegen vuil en uitdroging (fig. 2, 3 en 4). Tot Maart—April worden de winterveredelingen in vochtigen turfmolm of zand binnen bewaard en dan buiten op rijen uitgeplant. Deze methode van enten noemt men copuleren. Ze geschiedt gewoonlijk van begin Januari af. Het enten op zware, oude onderstammen vindt eveneens zeer veel toepassing bij den aankweek van vruchtboomen, doch ook bij sierboomen. De meest gebruikelijke methoden zijn daarvoor driehoeksenting (7, 8) en spleetsenting (5, 6). Het geschiedt buiten in den tuin of kweekerij op z.g. vaststaande stammen. Na de veredeling wordt niet alleen de wondrand met ent-was ingesmeerd, doch bovendien de geheele ent-loot (9), zulks tegen sterke uitdroging door wind of zon. Op deze zware, oude stammen kunnen door driehoeksenting zonder bezwaar twee ent-loten worden aangebracht, waardoor grotere zekerheid tegen mislukking of eventueel beschadiging wordt verkregen (fig. 9 en 10). In particuliere tuinen wordt meermalen het z.g. om-enten toegepast, d.w.z. het enten van een bepaalde soort appel of peer op de uiteinden der gesteltakken van een andere soort. Wanneer men een appel- of pereboom in zijn tuin heeft, die van een minderwaardig soort is of weinig of geen vrucht voortbrengt, doch overigens gezond en groeikrachtig is, verdient de proef tot om-enting alle zins aanbeveling (fig. 10).

Op dusdanige wijze kunnen zelfs twee of meer soorten vruchten aan denzelfden boom gekweekt worden.

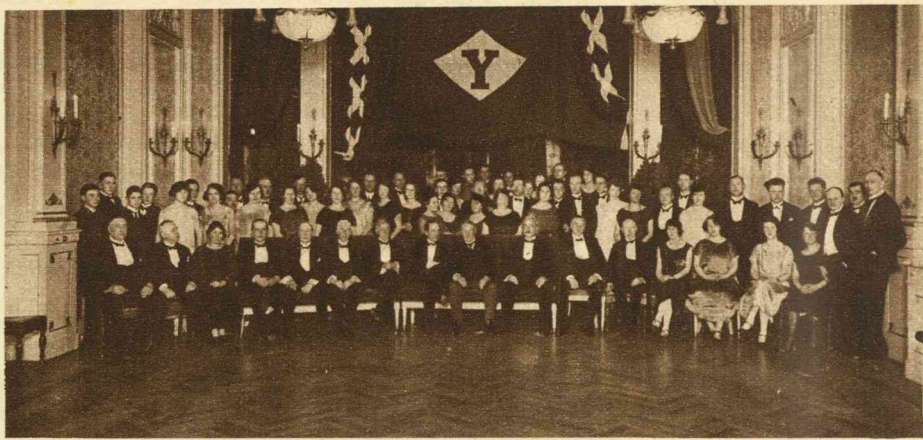
S. S. L.

UIT HET VOLLE LEVEN

Prof. L. Lindeboom 80 jaar.

De vorige week vierde Prof. L. Lindeboom (x), rustend hoogleeraar aan de Theologische Hoogeschool te Kampen, zijn 80sten verjaardag. De krasse jubilaris hield in de aula der School een receptie, tijdens welke onze foto gemaakt werd.

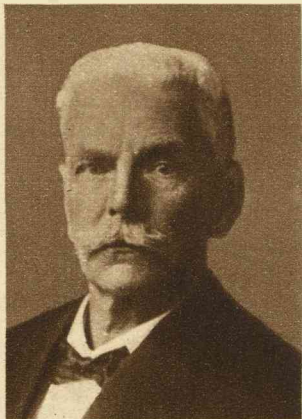
Het 40-jarig bestaan van het IJ.

In hotel „de l'Europe" te Amsterdam herdacht de bekende Zeilvereniging „Het IJ" de vorige week haar 40-jarig bestaan. Een foto van het bestuur, genodigden en belangstellenden.

H. J. Wolter.

Tot hoogleeraar aan de Rijks academie voor Beeldende Kunsten te Amsterdam is in de vacature van Prof. van der Waay benoemd de bekende kunstschilder H. J. Wolter.

F. F. F. Fuhrop †

Te Haarlem is op 68-jarigen leeftijd overleden de heer F. F. F. Fuhrop, oud-burgemeester van Schoten.

De kampioenswedstrijden van het Gewest Noord-Holland van het K. N. G. V.,

Zondag 18 dezer te Haarlem gehouden. — V.l.n.r.: Mej. de Betue, kampioene voor 1925, Mej. Verwer, die tweede en Mej. Maas die derde werd.

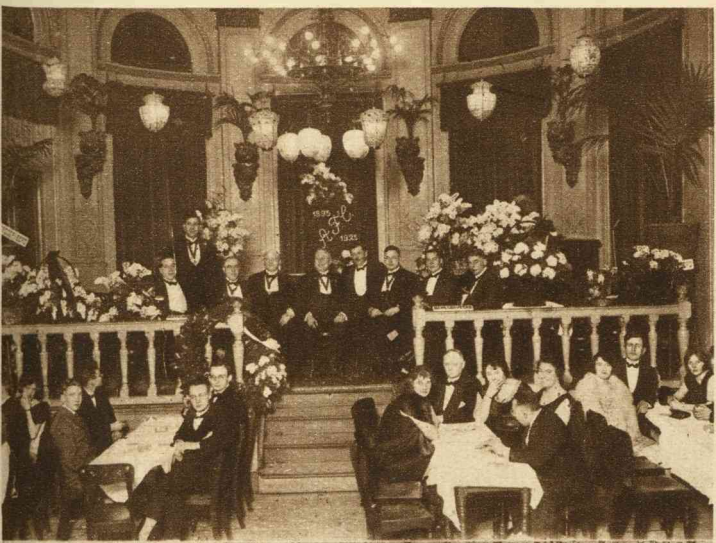
Leonard A. Springer.

Den 24sten Januari l.l. vierde de heer Leonard A. Springer te Haarlem, een zeer bekend tuinarchitect, zijn 70sten verjaardag.

G. Kappenburg Pzn. †

In den ouderdom van 76 jaar is te Amsterdam overleden de heer G. Kappenburg Pzn., een der meest bekende schoolhoofden van de hoofdstad.

Het 30-jarig bestaan van de Amsterdamsche Football Club (A.F.C.)

werd de vorige week Zaterdag in Bellevue feestelijk herdacht. Op het podium het bestuur en de feestcommissie, de heeren (v.l.n.r.): P. H. Vermeulen, E. v. Ooy, K. de Waal, J. C. A. v. Ooy, G. N. Scheepens, J. ten Houten, J. H. Galavasi, J. N. Huyer, S. L. de Wit.

Strindberg's „Advent",

dat in Brussel met groot succes is opgevoerd en 28 en 29 Januari a.s. in den Prinsesse-Schouwburg te 's-Gravenhage zal gaan. — Staf Bruggen in de rol van den rechter.

De teraardebestelling van Opperrabijn A. v. Loen.

Zondag 18 Januari had te 's-Gravenhage de beaardiging plaats van het stoffelijk overschot van den Haagschen Opperrabijn A. v. Loen.

De toren te Garderen.

Deze oude toren, die volgens sommigen uit het jaar 1050 dateert, en de laatste jaren in een zeer vervallen toestand verkeerde, is thans grondig gerestaureerd.

De Tentoonstelling van Bouwkunst en Kunstnijverheid

welke tot 15 Februari a.s. in de zaal van de Vereeniging „Haagsche Kunstkring" wordt gehouden.

Leon Boedels,

de bekende Amsterdamsche regisseur, vierde 27 Januari in het Theater Flora zijn 40-jarig tooneeljubileum. Een kiek van den heer Boedels, genomen tijdens een repetitie.

DE NATUUR IS STERKER DAN DE LEER

„Hè nee, pa,” zei een van de meisjes Tang onder het eten, „hè nee, er staat toch 'n lèpel in de aardappelen.”

„Hè ja, pa, niet met uw vork uit de schaal pikken, dat is niet zooals het hoort,” voegde de andere dochter eraan toe.

En de moeder, die het voor haar doen nogal hoog in het hoofd had, moest zoowaar ook nog een duit in het zakje doen. „Kom, Tang, je weet heel goed, dat het niet beschaafd is, die kokkers van aardappelen zoo ineenen in je mond te steken. Je zal er nogeens in stikken trouwens.”

„Och wat,” deed Tang goedig, terwijl hij met den rug van zijn dikke roode hand het vet van zijn kin bette, „ik heb het zoo mijn heele leven gedaan, en er altijd wèl bij gevaren.”

Nu, om de waarheid te zeggen, gevaren had hij, en wèl ook; een maand of wat geleden had hij zijn schuit verkocht, en de familie leefde nu stil. Dat wil dan zeggen, wat den oudschipper zelf betreft, tegen heug en meug. Hij had niets liever gedaan dan weer werk zoeken, maar moeder en dochters verboden hem dit vanwege hun stand. Daar zat hij dan, voor zijn doen opgeprikt; een nauw boordje omsloot zijn dikken nek, een keurig pakje benauwde hem zichtbaar.

„Als straks nu mevrouw Haaf komt, dan hoop ik, dat je een goeden indruk zal maken, Tang,” praatte de moeder, „blijf dan eens netjes zooals het hoort bij ons zitten, en neem eens deel aan de konversaasje.”

„Dat kan ik niet beloven,” antwoordde de ex-schipper, „wat mot ik nou praten met die juffrouw?”

„O foei, pa, het is geen juffrouw, het is een mevrouw,” riep een van de meisjes geschandaliseerd uit, „de dames, met wie wij omgaan, zijn geen juffrouwen, wat denkt u wel, pa?”

Pa dacht niets; hij was juist bezig met zijn gekromden wijsvinger zijn bord schoon te vegen, en dien vinger smakelijk telkens af te likken.

Toen hij even van zijn bord opkeek, werd hij getroffen door de bestraffende blikken van vrouw en dochters, en als een kind, dat op een stoutigheidje is betrapt, zoo verlegen keek hij vóór zich. Mevrouw schelde om 't dienstmeisje.

„Breng het dessert, Klazien,” beval ze op afgemeten toon.

Toen de pudding en het fruit gegeten was, schelde een der meisjes om Klazien, om af te ruimen.

„En steek het lichtje onder de... de... boelwaar aan, en doe de koekjes in het zilveren trommeltje en de gebakjes op de geslepen kristallen schaal, en zet het étui met de zilveren gebakvorkjes op de theetafel.”

„Ja, mevrouw.”

„En als straks mevrouw Haaf komt, moet je haar hoed en mantel aannemen, en haar dadelijk in de salon bij ons laten.”

„Ja, mevrouw.”

Dan gingen de dames zich kleeden om de visite te ontvangen. „Zeg, man, jij moest toch liever alleen maar even binnenkomen om goeien dag te zeggen,” zei mevrouw Tang, die haar echtgenoot als causeur achteraf toch niet erg trouwde. „Verder kan de konversaasje beter onder dames

blijven. En zet bij het groeten nou eens je beste beentje voor. Zij moet een goeden indruk van ons meenemen.”

Mijnheer Tang zwichtte voor het laatste argument, want mevrouw Haaf was een dame van goeden huize, iets wat de heer Tang wel aan zijn laarzen lapte, doch waar hij als het er op aankwam, toch rekening mee houden moest, want mevrouw Haaf, een weduwe, had een zoon, die eenigszins kennis aan de oudste dochter Tang had, en nu voor het eerst eens een bezoek bij de familie kwam afleggen om eens pools-

„Onaangenaam weer, vindt u niet, mevrouw?” zoo begon de moeder origineel de conversatie met een blik naar de straat, waar de sneeuw dik lag, terwijl er aldoor nog vlokken uit den grijzen hemel daalden.

„Ja, mevrouw,” beaamde de bezoeker, terwijl ze een critischen blik op de Tangen wierp en daarna niet zonder pretentie het meubilair monsterde, „ja, mevrouw, maar ik vind, de winter heeft toch ook een aparte bekoring; sneeuw en ijs brengen toch zulke aardige vermaken mee. Arren en schaatsenrijden. Houdt u van arren, mevrouw?”

„Ja, vreeselijk leuk, mevrouw,” antwoordde de moeder, die nog nooit in haar leven in een arreslee gezeten had, maar zich nu voornam het dien winter te gaan doen.

„Het is gewoon zalig,” riepen de dochters verrukt uit, ofschoon ze al even weinig ervaring op dit stuk hadden als haar moeder.

„En schaatsenrijden! Ook een gezond en zoo gracieus vermaak,” deed de bezoeker. „Houdt u van schaatsenrijden, mijnheer?”

„Ik voel me meer op het open water thuis,” zei de heer Tang, „daar heb ik mijn heele leven op gezeten.”

„Ah, u bent zeiler,” riep mevrouw Haaf verrukt uit, „hoe heet uw jacht?”

„Eh... Klazien,” deed de moeder snel, wie de naam van de dienstbode het eerst inviel, en ze wierp een blik op haar echtgenoot om hem het zwijgen op te leggen.

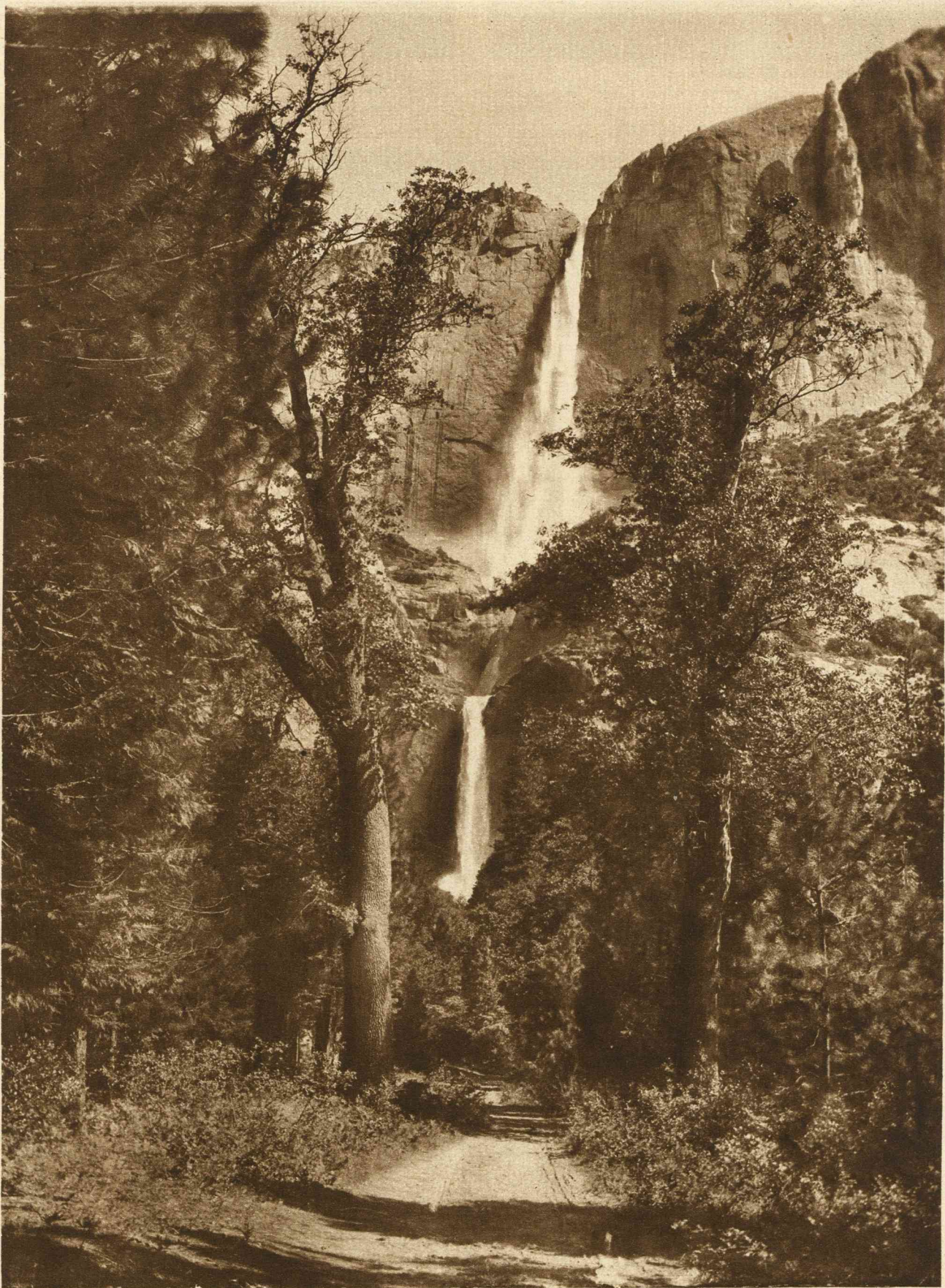
„O, maar dat is een heel bekend jacht,” riep de dame vol geestdrift, „dan hebt u op de laatste regatta de Princess-cup gewonnen. Hoe interessant met zulk een groot zeiler kennis te maken.”

De heer Tang, wien dit heele geval tegen de borst stuitte, wilde haar uit den droom helpen, maar een blik van zijn wederhelft legde hem het zwijgen op; hij wist niet goed meer wat hij hier van maken moest zonder zijn familie te schandaliseeren, maar gelukkig herinnerde een blik van zijn vrouw hem aan de afspraak, dat hij geen deel aan de conversatie nemen zou en alleen maar even binnen was gebleven om te groeten. Zonder eenigen vorm van proces verliet hij de dames en kuierde de achtersuite in.

Mevrouw Haaf keek verwonderd om dit ongegeeneerde wegloopen, maar mevrouw Tang zei: „U moet mijn man maar verontschuldigen, mevrouw. Hij heeft het erg druk. Hij heeft nog eenige... geldzaken af te wikkelen. Hij is altijd bankier geweest, en...”

„Ah, mijnheer is bankier geweest?” deed de bezoeker, en haar oogen glommen begeerig. En van dat oogenblik af vlorte de conversatie heel aardig. Het ging natuurlijk over luchtige, vluchtige onderwerpjes, maar het was voor een eerste visite heel gezellig. Nu maar eenmaal mevrouw Haaf's argwaan geweken was, nu ze maar eenmaal wist, dat de heer Tang niet een of ander burgerlijk baantje had gehad, doch bankier was geweest, werd deze dame zoo charmant als de dames Tang het zich maar wenschen konden, en toen na een halfuurtje werd opgebroken, was de indruk, dien mevrouw Haaf meenam, een zeer bevredigende.

Tot zij... Doch laat mij u eerst vertellen wat de heer Tang, de pseudo-bankier, tijdens de conversatie der dames

De Yosemite-watervallen

in het vermaarde Yosemite-National Park (te Californië). De bovenste waterval is ruim 450 meter; de tweede 200 meter en de onderste 100 meter. De totale hoogte is derhalve 750 meter. De Yosemite-watervallen behooren tot de mooiste van Amerika.

hoogte van den toestand der Tangen te nemen, teneinde vast te stellen of deze gefortuneerde lieden ook voldoende beschaafd waren om zich met de Haafs te kunnen paren teeren. Alles moest dien middag dus op haren en snaren gezet om beschaafd voor den dag te komen.

Een goed kwartier later zaten de Tangen keurig uitgedost en opgepoetst op salet, en het duurde toen ook niet zoo heel lang meer of mevrouw Haaf verscheen. Ze werd door de dames met nijgingen en lieve pruimmondjes ontvangen en op vrij geaffecteerd toon verwelkomd. Ook de heer Tang hield zich best; hetzij hij van zijn eega daareven nog een kleinen wenk had gekregen, hetzij ook zijn eergevoel plotse-ling die richting was uitgegaan, hij gedroeg zich vlekkeloos.

had uitgehaald. Nog altijd schipper in hart en nieren, had hij vanwege den zwaren sneeuwval een tocht door het huis gedaan, gelijk hij dat steeds op zijn schuit was gewend geweest, om te zien of er geen lekkages dreigden. En vanuit zijn slaapkamer had hij verstandig gestaan van de vrucht sneeuw, die zich op het plat daarvoor had opgehoopt. Dit plat lag aan den zijkant van hun huis, en aan een dwarsstraat, waar de wind de sneeuw geweldig had opgejaagd. Dit was den ex-schipper toch al te bar. „Dat dek mot gezwabberd worde,” zei hem zijn schippersinstinct, en in minder dan geen tijd had hij zijn pillow broek en een ouden jekker aangeschoten, een verformfaiden zuidwester op het hoofd gezet en was begonnen met een bezem het dek, of liever, het plat in lange streken van de sneeuw te ontdoen. En toen, o, noodlot, de dame van goeden huize, zeer voldaan van haar bezoek, door de dwarsstraat wilde huiswaarts keeren, werd haar aandacht gewekt door zware pakken sneeuw, die omlaag ploften. Ze keek op, en ontwaarde tot haar niet geringen schrik den heer des huizes, dien zij nu voor een bankier gehouden had, in zijn sjofele schippersplunje vol vuur aan het sneeuwruimen, tot een aanfluiting van al de deftige burens van dit villakwartier. . . .

De dame rilde van ontsteltenis. De goede indruk, dien zij van de Tangen had gekregen, was finaal verdwenen. En de argeloze heer Tang, hoe weinig vermoedde hij, dat hij met de onschuldige witte sneeuw, die hij naar beneden veegde, tegelijk de hoop zijner familie en den schoonzoon van goeden huize en de rehabilitatie der zijnen en de toekomst zijner oudste dochter naar beneden veegde, voor goed.

J. Kasteelen

DE KUNST VAN FOTOGRAFEEREN

NACHTFOTOGRAFIE.

Nu de dagen zoo kort zijn is het wel eens aardig onze krachten op een nachtfoto te beproeven. Het maken van avondopnamen is een heel aardig werkje, dat voor een goed onderlegd amateur niet zooveel moeilijkheden oplevert. Men kan van tweeërlei avondfoto's spreken, n.l. die waarin de maan het zonlicht vervangt en die waarin 't onderwerp door kunstlicht wordt beschenen. Natuurlijk kan in geen van beide gevallen sprake zijn van moment- of korte tijdopname en moeten we altijd met een statief er op uittrekken.

Om met het eerste geval te beginnen, kunnen we zeggen dat het in den regel niet raadzaam is het beeld van de maan zelve in onze foto op te nemen, tenzij ze gedeeltelijk door wolken bedekt is of heel laag boven het water staat, waardoor ze meestal wat wazig schijnt. Dit geldt in hoofdzaak voor volle maan; is ze slechts gedeeltelijk zichtbaar en de avond toch helder genoeg voor een foto, dan doet ze vaak heel mooi. De omstandigheden zijn echter zelden zóó dat dit te bereiken is en het maanbeeldje moet altijd op de foto worden bijgewerkt, daar tijdens de lange belichting de maan zich verplaatst. De meeste z.g. maanlichteffecten zijn dan ook kort belichte zonsondergang-opnamen.

Het gebruik van anti-halo-platen is, wanneer de lichtbron in het beeld komt, natuurlijk onvermijdelijk, tenzij men films gebruikt. Een bezwaar is echter dat men hierop niet zoo gemakkelijk de verbetering kan aanbrengen, die misschien noodig mocht zijn en waarop ik straks zal terugkomen.

De belichting moet men door oefening leeren schatten;

ze ligt voor een normaal gevoelige plaat (Wellington anti-screen b.v.) bij diaphragma F 4.5 en open landschap zoo ongeveer tusschen 15 en 20 min. Dit is echter slechts om een idee te geven, want ze moet voor ieder geval afzonderlijk beoordeeld worden.

Stadsgezichten bij avond kunnen eveneens zeer interessant zijn. Men werke ook daarbij steeds op een anti-halo-plaat. Meestal kiest men het standpunt zóó dat geen direct licht van een nabijzijnde lantaarn op de lens valt, daar dit aanleiding tot sluier kan geven. Bij opname van een straat of gracht zijn lantaarns in het beeld in den regel niet te ver-

ontwikkelaar in drie oplossingen. Men kan hiermee prachtig proefmatig ontwikkelen door met heel weinig alkali te beginnen en zoo noodig de hoeveelheid langzaam te vermeerderen. Het kan zeer dienstig zijn op het laatst in een normalen, doch zeer slapen ontwikkelaar af te ontwikkelen. Ook het onderbreken van de ontwikkeling door de plaat een poosje in gewoon water te leggen is een prachtig middel om de details er uit te krijgen. Toch kan men zelfs bij de grootste voorzichtigheid niet verhoeden dat de lichtbron op de plaat te zwaar gedekt wordt en in dit geval moeten we naar middelen zoeken om het kwaad te verhelpen.

Er staan ons daartoe twee wegen open, n.l. het doordrukken van de te zwaar gedekte plek bij het maken van afdruk of vergroting of afzwakken op het negatief.

Ten einde een plaats meer door te drukken, nemen we een velletje zwart papier, dat ruimschoots het negatief dekt, en knippen hierin uit het gedeelte dat we van de foto meer willen doordrukken. De rand van het gat wordt heel fijn als franje ingeknipt, waarna we dien, door van onder af den vinger er langs te laten gaan, even laten opwippen. Het aldus verkregen masker wordt bij het afdrukken met daglicht op het drukraam gelegd wanneer het beeld genoeg dekking heeft, en dan door het gat de te sterk gedekte plaats in het negatief, die nog niet donker genoeg is, doorgedrukt. Het masker moet niet te dicht op het glas liggen, hierdoor en ook door het opstaande ingeknipte randje wordt voorkomen dat de afscheiding van 't doorgedrukte deel te zien komt.

Bij afdrukken op gaslichtpapier kan men het masker even in de hand ervoor houden, bij vergroting neemt men een stuk karton, grooter dan de te maken foto, knipt hierin op de juiste plaats een gat en houdt om door te drukken het karton op een kleinen afstand van het bromidepapier het even draaiend bewegend om geen afscheiding te krijgen. Men doet wijs bij gaslichtpapier of vergroting niet te snel te werken door bij contactdruk den afstand groot te nemen en bij vergroting niet te snel papier te gebruiken of te diaphragmeeren. Men kan dan rustig werken en heeft tijd om te zien wat men doet.

De tweede weg om een te zwaar gedekte plaats te verbeteren is door ze op het negatief af te zwakken. Men kan dit doen door tijdens de ontwikkeling in te grijpen; dit is echter een werkje dat veel oefening vereischt. De volgende methode is veel eenvoudiger. Men maakt een stevig propje watten en bevochtigt dit met alcohol. Hiermee schuurt men als 't ware de te sterk gedekte plaats op door er onder zachten druk op te wrijven, uitgaande van waar de meeste dekking is. Men zet dit voort totdat de plek in verhouding tot de rest transparant genoeg geworden is. Het is een kwestie van oefenen, wat men het best op een oud waardeloos negatief doet.

Voor hen die de artikelen in Panorama niet geregeld hebben gevolgd, geef ik nogmaals het recept voor den gemakkelijk aan te zetten Pyro-soda ontwikkelaar.

A	Kaliummetabisulfit	4 gr.
	Pyrogal	30 „
	Broomkali	4 „
	Water	1000 „
B	Natriumsulfit oplossing	25%
C	Koolzure soda	25 „

Vooraleer zuivere grondstoffen nemen en steeds den ontwikkelaar op kamertemperatuur gebruiken.

Voor normale belichting 20 A, 20 B, 20 C en water tot 100.

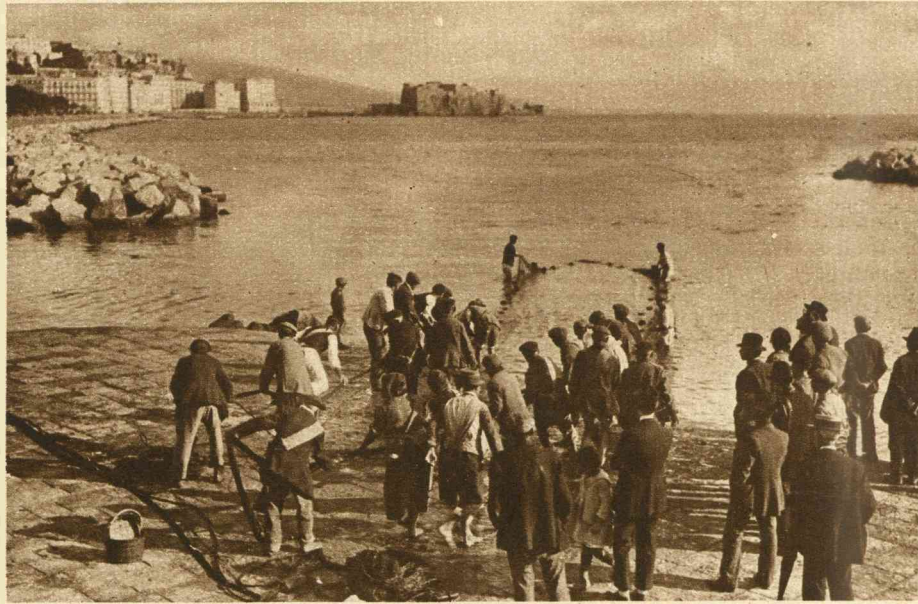
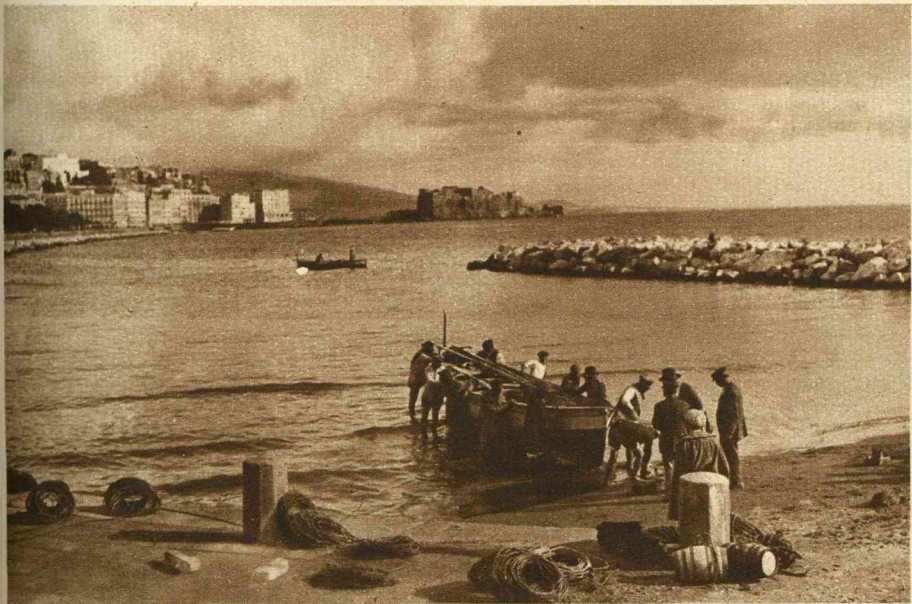
Voor proefmatig beginnen met 5 C.

Oud Stadsdeel te Enkhuizen. Op den achtergrond de Dromedaris.

mijden en dit is dan ook op een goed gebakte (anti-halo)plaat geen bezwaar. Een spaarzaam verlicht oud hoekje, een mooie gevel, een interessant slopje, zóó genomen dat geen lichtbron in het beeld komt, kunnen zeer aantrekkelijk zijn. Men kan daarbij de belichting zeer ruim nemen en zal bij oordeelkundige ontwikkeling in den regel goede resultaten hebben.

Wil men een motief fotografeeren dat eischt, dat de lichtbron in het beeld komt, dan moet men voorzigtiger met het belichten zijn en wordt de ontwikkeling moeilijker. De ontwikkeling van avondopnamen moet altijd zeer voorzichtig gedaan worden, daar hardheid van het negatief de geheele avondstemming, die juist de attractie moet zijn, wegneemt. Ik persoonlijk heb me altijd 't best bevonden bij den Pyro-soda-

De Sardinenvisscherij te Napels (Italië).

Links: de boot, die het net een paar honderd meter in zee moet brengen, wordt in het water gebracht. Rechts: Het net wordt door een groot aantal mannen en vrouwen aan land getrokken. De sardinenvisscherij wordt alleen op zonnige dagen beoefend, omdat bij triestig weer de vischjes te dicht aan de oppervlakte komen en de vangst dan niet loonend is.

HET MEISJE DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

9)

„Aten we eens kijken,” mompelde Faulkner. „Probeer het maar.” Hij wendde zich tot het orkest, dat hij een teeken gaf.

Ivy zamelde al haar moed bij elkaar en stond klaar om te beginnen.

„Tilly, die zag, hoe zenuwachtig het kleine ding was, boog zich even tot haar over en fluisterde haar toe:

„Houd je nu goed! Denk aan je broertje Bertie en niet aan jezelf . . . en dans.”

Deze paar woorden schenen magnetisch op Ivy te werken, daar als bij tooverslag elk gevoel van zenuwachtigheid haar verliet. In gedachten zag zij een oud huisje voor zich, waarin zich op een rust-bank een kleine kreupele jongen bevond, die zijn eenige redding uit haar handen verwachtte. Hier was haar kans en Tilly had haar er met nadruk op gewezen . . .

Toen het orkest begon te spelen, deed zij den teenen-dans en het balanceeren op één been, wat Day zoo beroemd had gemaakt, beter dan haar groote voor-gangster, hetgeen wellicht veroorzaakt werd door het feit, dat Ivy zooveel slanker dan Day was. Faulkner stond verbaasd, want hij vermoedde niet dat 't meisje in zulk 'n korten tijd zulke groote vorderingen had kunnen maken.

Ze improviseerde de passen, die ze niet kende, en haar bewegingen waren zoo verrukkelijk gracieus, dat het een genot was om aan te zien. Claudia Day was reeds tegen de veertig, doch ze was nu eenmaal een lieveling van het publiek geweest.

In gedachten zag de handige theater-directeur reeds het toilet voor zich, dat Devereux zou moeten dragen. Claudia Day was blond, dus had een lichtblauw balletkostuum aan gehad, maar daar Ivy donker was, moest zij gekleed zijn in heel zacht rose, dat aan bloemenknoppen deed denken. Welk een succes zou ze hebben bij dat verwende schouw-burgpubliek. Misschien zou het wel blijken, dat zij een nieuwe en groote attractie zou vormen.

Zijn booze bui was plotseling verdwenen en hij klopte Ivy op den schouder.

„Het zal je wel gelukken, beste kind, en ik kan duidelijk merken, dat je hard gestudeerd hebt. Om twee uur zal ik nog een repetitie met je houden en daarna moet je met de kleedster overleg plegen betreffende je toilet. Ik beloof je, dat als je je er vanavond goed doorslaat, je onmiddellijk een contract van me krijgt, en Day's kleedkamer erbij. De andere meisjes kunnen nu ook heengaan, doch denk er om: om twee uur weer repetitie.” Toen Faulkner verdwenen was, vormden de overige danse-resjes een kring om Ivy heen. Sommigen van hen wenschten haar geluk, terwijl anderen daarentegen hatelijke opmerkingen ten beste gaven. Tilly nam den arm van haar vriendin.

„Kom mee, Ivy, het is al één uur en we moeten een stukje eten.” Het was een lange wandeling naar Sinclair Street. Ivy scheen door de opwinding eenig-zins vermoeid te zijn en stelde voor, dat ze voor dit-maal een bus zouden nemen.

„Wij zullen wat anders doen,” zei Tilly met een blik op het kleine vermoeide gezichtje naast haar. „We gaan wat bij Lyons gebruiken. Ik tracteer, want ik heb nog een shilling over, en als we geen footje geven, kunnen we het er best mee doen.”

En ster.

Ieder ander meisje, dat wat minder eenvoudig was dan Ivy, zou het hoofd op hol gebracht zijn na het groote succes, dat haar dien avond ten deel viel. Ze was nog zoo jong en onbedorven en ze danste dien avond zoo gelukkig en blij als een kind. Na afloop van haar nummer barstte het verwende publiek in zulk een oorverdoovend applaus los, dat het Ivy bijna verschrikte. Telkens en telkens werd zij teruggeroepen en men scheen niet moe te worden haar toe te juichen.

Ze glimlachte, wierp kushandjes en maakte een on-handige kleine buiging, die zij in haar dorpje geleerd

had, waardoor het publiek nog meer in verrukking geraakte.

Toen het gordijn voor den laatsten keer viel, geleidde Faulkner, rood van opwinding, haar naar Claudia Day's kleedkamer.

„Je hebt het schitterend gedaan, klein ding,” riep hij opgetogen uit. „Ik had nooit gedacht, dat je het er zoo prachtig zou afbrengen . . . Je naam zal met groote letters op het programma vermeld worden en als je zoo doorgaat, zul je carrière maken. Morgen ligt je contract ter teekening gereed . . . vijftien pond in de week. Wat zeg je daarvan? Day heeft natuurlijk meer gekregen doch zij had een zekere reputatie. Maar wat scheelt je nu? Wat is er aan de hand, kleintje?”

Hij keek haar met wijd-open oogen van verbazing aan, want Ivy was plotseling met haar hoofdje op de tafel in snikken uitgebarsten. Toen hief ze haar gezichtje op en stamelde:

„O, let u alsjeblieft maar niet op mij, ik huil alleen van blijdschap. Ik kan het heusch niet helpen. Vijftien pond in de week . . . het is veel te veel en dat verdien ik niet allemaal. Ik heb nooit van zulk een salaris durven droomen.”

Faulkner trok een vreemd gezicht, daar hij geamuseerd was en tevens eenigszins onder den indruk kwam van haar emotie. Toen zei hij:

„Ik ben al dertig jaar lang theater-directeur en jij bent het eerste meisje, dat ik ooit heb hooren beweren, dat het salaris, dat haar geboden wordt, te hoog is. Later zul je wel anders redeneeren. Neem een raad van mij aan, kindje, en zeg zoo iets nooit meer, want anders zou ik je wel eens aan je woord kunnen houden,

Gloria Swanson

in „De achtste vrouw van Blauwbaard”, welk filmspel van Vrijdag 23 dezer af in het Tuschinski-Theater te Amsterdam draait.

en je salaris verminderen,” voegde hij er goedig lachend aan toe.

Ivy droogde haar tranen.

„Het was heel kinderachtig van mij om te huilen,” begon ze. „U moet echter niet vergeten, hoeveel het voor mij beteekent. Vijftien pond in de week, zoodat ik in tien weken honderd pond apart kan leggen, en misschien nog wel iets meer, als ik zuinig ben.”

„Groote goedheid, je wilt me toch niet vertellen, dat je als een vrek geld bij elkaar zamelt!” riep Faulkner uit. „Ik zou er in de eerste plaats maar eens voor zorgen, dat ik een beetje dikker werd als ik jou was, Devereux.”

„Nee, eerst wil ik dat bedrag bij elkaar hebben, want het is voor mijn kreupel broertje, dat van dit geld geopereerd kan worden en dan misschien weer heelemaal herstelt. Ik heb voortdurend aan hem moeten denken, en daarom komt het misschien, dat ik zoo goed danste vanavond.”

„O, is dat de reden?” vroeg Faulkner, en zijn stem klonk bijna teeder. „Arme kleine vent . . . hoe oud is hij?”

„Veertien, doch hij is zoo minnetjes, dat hij er niet ouder dan een jaar of zeven uitziet. Hij heeft nooit geweten, wat het is, om zooals andere jongens te zijn,” voegde zij er verdrietig aan toe.

„Ik begrijp het, beste kind,” zei Faulkner, „niemand zou dat beter kunnen dan ik, want ik heb zelf zulk een geval meegemaakt. Het was mijn eigen kleine jongen, dien de verpleegster, toen hij pas geboren was, heeft laten vallen. Hij is verschillende keeren geopereerd . . .”

„O, en is hij nu weer heelemaal beter?”

„Ja, hij zal tenminste nooit meer te lijden hebben . . . Hij is gestorven.” Toen hij zag, hoe de tranen weer in haar oogen te voorschijn kwamen, beheerschte hij

zich en begon plotseling over iets anders te praten.

„Je zult nu nog op andere manieren er het noodig geld bij kunnen verdienen. Zoodra je naam gemaakt hebt, volgt de rest spoedig genoeg. Verschillende firma's zullen als reclame voor hun artikelen je po-tret willen publicceeren, enzoovoort. Help mij er me-gen maar aan herinneren, als je het contract teeken-want in dat opzicht kan ik je ook van dienst zijn.”

„Ik dank u wel,” stamelde Ivy. „Ik dacht heusch niet, dat u zoo vriendelijk en goed was. Ik was bang voor u, zooals alle andere meisjes, omdat u zoo di-wijls tegen ons snauwt.”

Faulkner zag er op dat moment echter allesbehalve kwaadaardig uit.

„Zoo moet je wel tegenover al die danseressen en koormeisjes optreden en dan heeft de zakenma-dikwijs den mensch op den achtergrond te dringen. Nu goedenvond, beste kind. Kom morgenochtend bij me op het kantoor voor het contract.”

„Goedenvond, mijnheer Faulkner . . . en dank u nog wel.”

De directeur liep de gang door en kwam Tilly, die zich reeds verkleed had, tegen.

„Hallo, wat doe jij nog hier?” vroeg hij verwonderd.

„Ik wacht op mijn vrindin Devereux om samen met haar naar huis te gaan,” antwoordde Tilly.

„Wonen jullie bij elkaar?”

„Ja.”

Faulkner voelde een diepe bewondering voor Tilly, daar zij zich altijd buitengewoon correct gedroeg en steeds voor iedereen een gepast antwoord scheen klaar te hebben.

Ook had hij er nimmer iets van gemerkt, dat zij, zooals de andere actricetjes, avontuurtjes met mannen had. In zijn privé leven was Faulkner een huiselijk man met zelfs con-ventioneele begrippen en hij zou zeer zeker nooit een van zijn kinderen aan het tooneel hebben laten gaan.

Ivy had dien avond regelrecht tot zijn vaderlijk gevoel gesproken.

„Houd je veel van haar?” vroeg hij eenig-zins kortaf.

„Ja, héél veel,” luidde Tilly's antwoord. „Wij zijn al bij elkaar geweest van af het begin van deze voorstelling.”

„Ze is een lief kind,” gaf Faulkner toe. Zachter voegde hij er aan toe: „Ze is niet geschikt voor dit soort leven en ik heb er meer zooals zij door haar onschuld en gevoel voor romantiek te gronde zien gaan. Ik hoop niet dat zij t'avond of morgen haar hart zal breken om den een of anderen leeglooper, die zich ver-beeldt een keuze uit alle danseresjes te kunnen doen, omdat hij toevallig voor zulk een stalle-plaats betaald heeft. Zorg goed voor haar, want misschien zal zij nu meer dan ooit bescherming noodig hebben.”

Tilly knikte zwijgend.

Droomen.

Tilly zat op den rand van haar bed, terwijl ze haar bloote voeten heen en weer zwaaid. Het was bitter koud, doch zij was zoo gezond dat zij van de lage temperatuur niets scheen te bemerken. Ivy lag reeds in bed, daar zij erg vermoeid was.

„Stap je er nog niet in?” vroeg ze.

„Ja, dadelijk, ik zit na te denken. Is het niet heel lijk, zooals jij vooruit bent gekomen? Van af mijn vijfde jaar ben ik aan het tooneel geweest en ik heb het nooit verder kunnen brengen dan koriste. moet je eerlijk bekennen, dat ik niet verheugder kan kunnen zijn als het mezelf was overkomen. Het kost me totaal niets schelen om beroemd te worden, het eenige, waarnaar ik verlang is geld om een reis naar Egypte te kunnen maken. Ik ben een paar geleden stilletjes naar Cook's bureau gegaan en heb een jonge man me uitgelegd op welke wijze ik het gemakkelijkst naar Egypte en Afrika zou kunnen komen. Het resultaat van dit alles is, dat ik na zijn verhalen en de platen, die hij me toonde, nog rust-loozer dan ooit ben . . .”

„Wat zit je een hoop nonsens te redeneeren, Tilly. Je zult een kou op je lijf halen als je daar nog langer blijft filosofeeren,” merkte Ivy op.

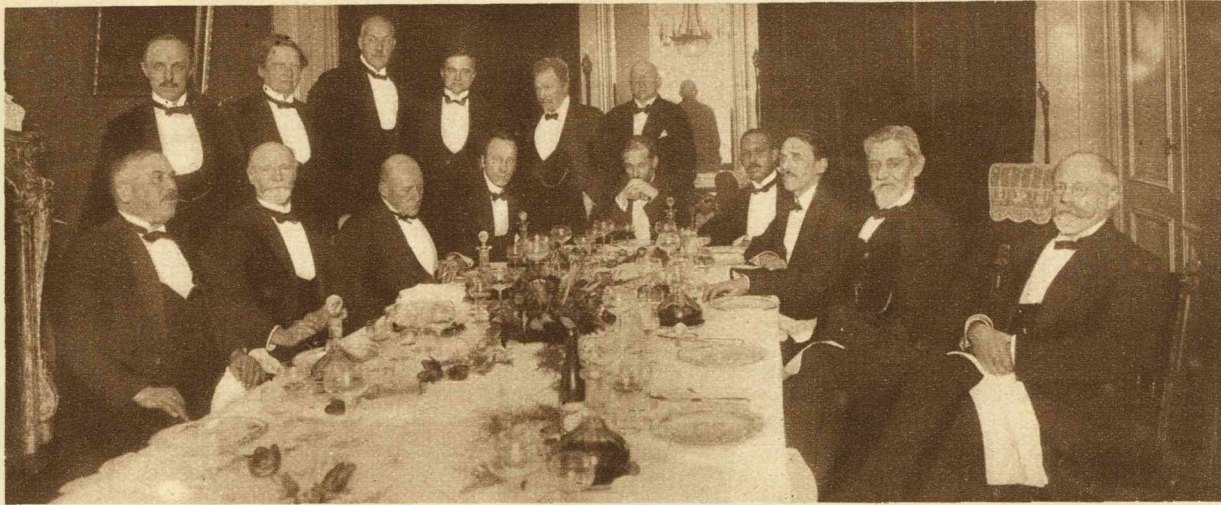
„Alright . . . ik kom al.” Bij deze woorden bleef Tilly de kaars uit en stapte in bed. Ivy sloeg onmiddellijk haar arm om Tilly heen, en hoewel de laatste nooit van liefskoozingen had gehouden, vond ze van Ivy altijd even verrukkelijk, daar ze zich niet langer hoe meer aan dit jonge wezentje was gehechten. Nu, na zes weken van buitengewoon succes was Ivy nog even lief en onschuldig als toen ze ha-den eersten dag ontmoette. (Wordt vervolgd)

Van Heinde en Verre

Dr. M. A. Stomp.

In de afgelopen week promoveerde Mej. M. A. Stomp uit Zutphen aan de Vrije Universiteit te Amsterdam tot doctor in de godgeleerdheid. Ze is de eerste vrouw in ons land die voor dit examen slaagde.

Eeremaaltijd aan Prof. W. Einthoven.

Naar aanleiding van het feit dat aan Prof. W. Einthoven te Leiden de Nobelprijs voor geneeskunde is toegekend, heeft de faculteit der geneeskunde Prof. Einthoven de vorige week een maaltijd aangeboden in Maison Bruyns aldaar. Op onze foto ziet men de professoren (zittend v.l.n.r.): Kan, Einthoven, Koolemans Beynen, Storm van Leeuwen, Gorter, Flu, v. Calcar, Jelgersma, v. d. Hoeven, (staand v.l.n.r.): v. d. Hoeve, Nolen, Kuenen, Barge, Zaayer en de Jong.

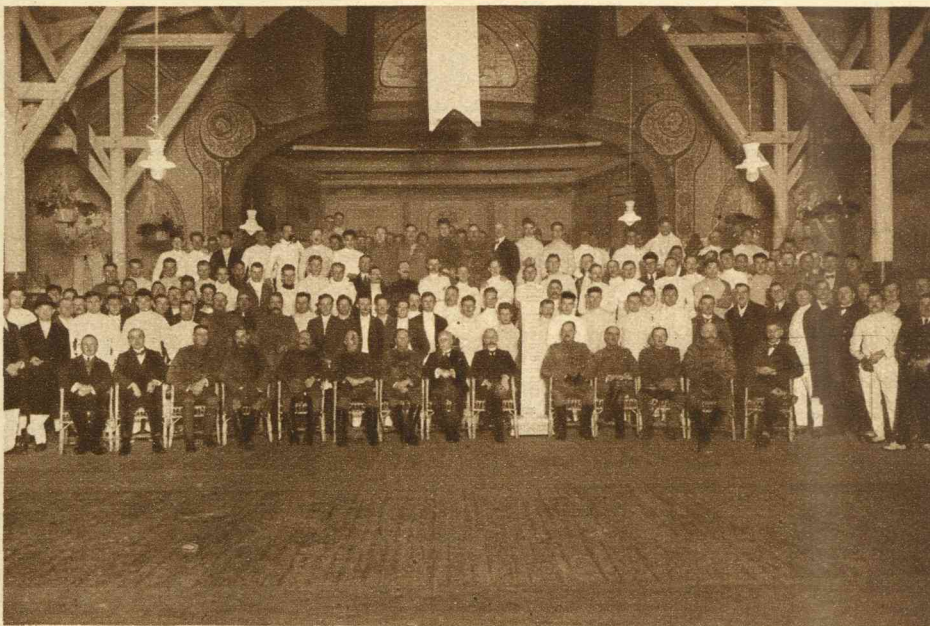
Judith Bokor.

Onder de auspiciën van de Hollandische Concertdirectie Dr. G. de Koos zal de gevierde Hongaarsche celliste Judith Bokor in de maand Februari een tournee door ons land maken.

Een mooie prestatie.

„Litteris Sacrum” te Leiden behaalde op den Nationalen Tooneelwedstrijd, uitgeschreven door de vereeniging „Nut en Vermaak” aldaar (jury de heeren Prof. Mr. E. M. Meyers, Dr. J. R. Wartena en B. W. Menkhorst), waaraan verschillende bekende tooneelvereenigingen deelnamen, met „Oud-Heidelberg”, waarvan wij hierboven een tafereeltje afbeelden, den eersten prijs benevens den eereprijs voor de beste uitspraak.

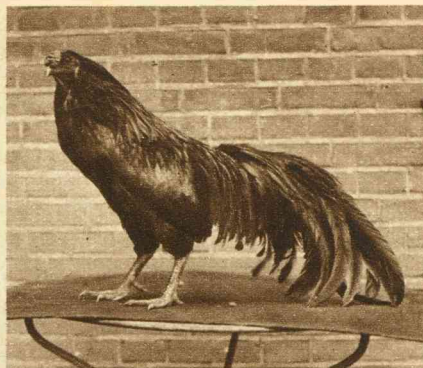
Het wapenfeest v. d. Kon. Ned. Onderofficieren Schermbond,

dat de vorige week te Harderwijk een aanvang nam. — Groep der deelnemers en autoriteiten die bij de opening tegenwoordig waren.

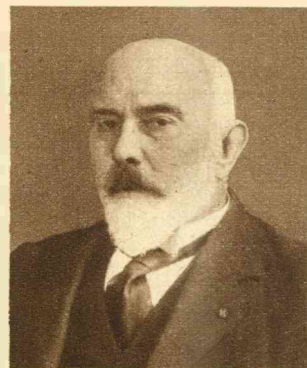
Hendrik Geeraert,

de belgische sluiswachter, op wiens aanraden de sluizen van het Noordkanaal in den grooten oorlog werden doorgestoken, waardoor de Yservlakte overstromde en de Duitschers werden tegengehouden, is de vorige week overleden.

De Pluimveetentoonstelling te Nijmegen,

die de vorige week gehouden is. Links: een Yokohama-haan, die den eersten prijs behaalde. Midden: twee Spaansche vechtkrielen. Rechts: een Sumatra-haan, winner van den eersten prijs in zijn afdeeling.

Ir. J. E. H. Bakhuis,

aan wien op zijn verzoek met ingang van 1 Mei a.s. eervol ontslag verleend is als directeur der Gemeente Gasfabrieken te Den Haag.

Ajax—Excelsior

Een spannend moment voor het doel der Rotterdammers tijdens den voetbalwedstrijd Ajax-Excelsior, welke Zondag l.l. te Amsterdam op het Ajax-terrein werd gespeeld en door Ajax met 6—1 gewonnen werd.

Dr. J. W. v. Rooyen.

In Mei van dit jaar zal het 525 jaar geleden zijn dat het Gymnasium te Sneek werd gesticht. Onder voorzitterschap van den huidige rector, dr. J. W. v. Rooyen, wiens portret wij hierboven afbeelden, heeft zich een comité gevormd om dit feit feestelijk te herdenken.

Een nieuwe overtoom te Amsterdam.

Nu het alom bekende oude Polderhuisje aan de Ruysdaelkade te Amsterdam is afgebroken, is er aldaar een nieuwe overtoom gebouwd waarvan wij hierboven een foto geven.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Wat Parijs zegt.

Een van de grootste aantrekkelikheden der mode is wel gedurende haar gansche bestaan geweest het nieuwe, het onvoorziene en onverwachte.

Hoeveel van de bekoring der mode zou er verloren gaan, wanneer wij van te voren precies wisten, niet alleen wanneer er iets nieuws kwam, maar tevens waaruit of waarin dat nieuwe zal bestaan!

Wat is nu wel het kenmerkend-nieuwe van dezen overgangstijd, dezen tijd van uitverkoopen en.... afwachten.

Immers de feestdagen zijn voorbij en de nieuwe voorjaarsmode — hoe constant-aanstaaende ook — is nog niet verschenen.

Wat zien we intusschen om onze aandacht af te leiden en welke lijnen wijzen in de richting der dingen-die-komen-zullen?

Eén belangrijke zaak schijnt wel onomstootelijk vast te staan: de „lijn” verandert.... een aarzelende golving schijnt te duiden op een mindere strakheid. Wat verder nog opvalt zijn de veelvuldig voorkomende platte stukken, vierkant zoowel als rond, en de hooge sluiting van menig mantelcostuum.

Ceintuurs duiken hier en daar weer op: Sommigen zijn breed en gedrapeerd, anderen uiterst smal.

„Men” fluistert, dat de ceintuur neigingen vertoont „huiswaarts” te keeren, d.w.z. weer daár te gaan zetelen waar de oorspronkelijke plaats was, n.l. om de taille.

Voorloopig vergenoegen de hedendaagsche ceintuurs er zich mede om van achteren iets lager te zijn dan van voren.

Dan nog iets nieuws: hooge boorden zijn in aantocht!! Het steeds inkrimpende décolleté en de twee- tot driemaal om den hals gewonden scarfs, sjaals e.d. deden zulks alreeds eenigen tijd vermoeden.

De halsuitsnijding zal zich nog meer vernauwen en eindelijk zal zij naar boven krimpen tot onder de kin! Dat komt er van als men zich eerst verwent met een verband om den hals!

Jammer! jammer!! driewerf jammer!!!
Waarom?

Ten eerste omdat een lage — geen bloote — hals iets jeugdigs geeft en bijna iedere vrouw goed staat. En ten tweede omdat er weinig zaken zóó moeilijk te maken zijn als een hooge boord die werkelijk goed zit. De boord is het cachet van de japon, heette het vroeger en menig onhandig naaistertje van tegenwoordig verkeert in zalige onwetendheid van de moeite en het getob dat andere weinig vaardige vrouwtjes in haar grootmoeders tijd den boord deed verfoeien.

„Men” fluistert alweer, dat de geschoren nekjes en de meer dan korte haren er schuld aan zijn, dat er wederom naar een beschuttenden boord verlangd wordt. Of 't waar is?....

We weten het niet, maar jammer blijft het, want de hooge boord geeft iets strengs en mannelijks en.... de tegenwoordige kleding, ja het gansche uiterlijk draagt toch al zoo'n „mannelijken” stempel!

Gelukkig komen de hooge boorden in gezelschap van lint, veel lint in vele kleurencombinaties, als strikjes, als touffjes, als pompons, als boordsel — ja.... als wat niet? (En.... de mannen dragen gelukkig nog geen lintjes!)

Voor de wintersport.

Een pillow-rijbroek met een leerer mantel waarvan de voering van „tijger pluche” eveneens kraag, revers en hoofdbedekking uitmaakt. De korte mantel is met lange lederen franje versierd.

Een Wiener modegril.

Een lakensche mantel met zwart sealbont gegarneerd; zooals men ziet, zijn de mouwen geheel van bont.

De titel van „Mevrouw”.

Thans, nu bijna iedere getrouwde vrouw — van wat stand zij ook zij — aanspraak meent te mogen maken op den titel van „Mevrouw”, lijkt het ons wel aardig eens mede te deelen wat de Kamper Courant anno 1850 omtrent deze kwestie te berichten had:

„De titel van „Mevrouw”,” zoo lezen wij in 't oude blad, „schijnt thans door vele daartoe min bevoegde getrouwde vrouwen te zijn aangenomen; dezelve komt echter alleen toe aan echtgenooten van: Koningen en Vorsten, getituleerde en andere edellieden, regters, officieren, hooge beambten, doctoren in eene der vier faculteiten enz.

Wat den titel van Mevrouw zelve betreft: men verkeert algemeen in het denkbeeld, dat dezelve bij uitsluiting aan getrouwde vrouwen gegeven wordt.

Zulks is echter onjuist: dezelve is voor de vrouwen een titel van waardigheid; want ze wordt ook gegeven aan ongehuwde Vorstinnen en Rijksgravinnen, alsmede aan Abdesses en Kanonessen.”

In Frankrijk was het onder Lodewijk XVIII gebruik, dat de koning aan bejaarde jonkvrouwen een Brevet de Dame (een Diploma tot het voeren van den titel van Mevrouw) verleende.

In Frankrijk maakt men onderscheid tusschen la grande madame en la petite madame: spreekt men een vrouw van aanzien aan, dan zegt men „Madame” zonder meer, doch spreekt men een vrouw uit den burgerstand aan, dan zegt men: Madame le Noir of Lebrun of welke de familienaam ook zij.”

Wist U dat...

Er regen in aantocht is als de schapen 's nachts blaten?

Als de zon in een dikke nevelbank ondergaat, het den volgende dag mooi weer zal zijn?

Er in Nederland meer kaalhoofdigen zijn dan in andere landen?

Pas zeer onlangs is uitgevonden, dat haaruitval ten nauwste samenhangt met een tekort in de opname van jodium?

Recept.

WAFELS.

Hiervoor is benodigd: 300 gr. bloem; 150 gr. boter; 8 eieren; $\frac{1}{2}$ L. melk; 25 gr. gist; 1 theelepel zout; $\frac{1}{2}$ L. water.

Bereiding: roer de boter met een houten lepel in een kom vet zoolang tot zij roomachtig is.

Roer er vervolgens de heele geklopte eieren en de gezeefde bloem door, onder bijvoeging van de lauwe melk.

Roer de gist met een weinig melk tot vloeistof en meng ze eveneens door het beslag. Laat dit nu luchtig met een doek bedekt 4 uur rijzen en giet, voor men met bakken begint, $\frac{1}{2}$ L. water door het beslag. Het wafelijzer wordt met boter ingewreven om het branden der wafels te voorkomen. De wafels moeten 2 minuten op iederen kant bakken. Voor over de wafels te strooien heeft men noodig: 100 gr. gesmolten boter, suiker en kaneel.

Om het rijzen van het beslag te bevorderen, wordt $\frac{1}{2}$ theelepel geest van salmiak toegevoegd.

Nuttige Wenken voor de Huisvrouw.

Ijzeren pannen met aangebrand eten reinigt men door ze te wrijven met een wollen doek met asch.

Blikken voorwerpen worden gemakkelijk blank wanneer men ze met terpentijnolie en krijt poetst.

Aanslag van hard water in emaille pannen kan men verwijderen door koken met suikerwater.

Strijkijzers maakt men blank door een stukje bijenwas in een poreuzen lap te wikkelen en daarmee het heete strijkijzer in te wrijven. Men wrijft met keukenzout en papier uit.

Blanke ijzerdeelen van het fornuis worden met fijn schuurpapier geschuurd, verlakte deelen worden met lappen met olie ingewreven.

Stalen messen en vorken worden blank als men een doorgesneden aardappel met de snijvlakte in fijn schuurzand doopt en de stalen oppervlakte daarmee inwrijft.

Aphorismen.

Vriendschap zoowel als liefde begint dikwijls door een samen genieten van een kunstwerk en niet zelden werd het ons door een kunstwerk duidelijk, dat een breuk onvermijdelijk is.

Een kind dwingen om vergiffenis te vragen en be-roouw te toonen is het leeren huichelen.

Een krachtige geest wordt gevormd door enkele gedachten, die levenskracht bezitten, doch niet door een rijkdom van kennis alleen.

Eén van de behoeften van den tegenwoordigen tijd is te zorgen, dat de menschen niet alleen geschikt blijven voor den arbeid, maar dat zij ook vatbaar blijven voor genot!

Voor het zonnige zuiden.

Toilet van handbeschilderde crepe de chine, waarvan eveneens voering, kraag en opslagen van den mar tel zijn.

DE ROODE BURCHT

Roman van ANNY WOTHE

Geautoriseerde vertaling uit het Duitsch.

19)

Gisbert greep, gehoorgevend aan een spontane opwelling, hartstochtelijk Josa's handen.

„Kijk mij aan,” smeekte hij, „zie ik er uit, als iemand die een meisje, dat hij hoogacht, wil bedriegen? Laat mij den tijd, Josa, ik smeeke je, laat mij den tijd! Ik zal weer mezelf worden, en je zult inzien, dat je je liefde niet aan een onwaardige geschonken hebt.”

Josa maakte haar handen los uit de zijne. Er kwam een smartelijke, peinzende uitdrukking in haar oogen, een moedeloze, hopeloze trek verscheen er om haar mond.

„Je gelooft, wat je hoopt, Gisbert. Maar ik, ik ken je veel te goed, ik weet, ik voel, dat de hartstocht, die je in zijn boeien houdt, meer beteekent dan een vluchtige opwelling. Je diepste innerlijk is er door wakker geschud, en ik ben het niet geweest, die het gedaan heeft.”

„Zeg dat niet, Josa, zeg dat niet, ik smeeke het je. Wat weet je van mijn innerlijk? In de boeien der conventie ben je opgegroeid, in de boeien der conventie zou je trouwen, en in de boeien der conventie scheid je ook weer. Heel die felle strijd, die geweldige worsteling van een manneziel, die van den rechten weg is afgedwaald, blijft een boek met zeven zegelen voor je. „Steenigt hem!” staat er op het groote vaandel van je deugd, „steenigt hem!”

Josa bleef heel kalm. Alleen om haar lippen trilde het verraderlijk.

„Nu ben je onrechtvaardig, Gisbert. Nu word je een aanklager, zonder jezelf te kunnen verdedigen. Ik ben er verre van, je verwijten te doen. Je hart kun je niet dwingen, en voor hetgeen jij voor je *plicht* houdt, bedank ik. Je bent vrij, vandaag reeds, ofschoon ik je zou willen vragen tenminste uiterlijk, zoolang wij in Granada zijn, den band te laten bestaan, die ons verbindt. Clemens heeft mij zijn wenschen met betrekking tot Isabella toevertrouwd. Ik ben bang, dat papa niet erg vriendelijk tegenover de zaak zal staan, en nu zou ik niet graag, voordat deze kwestie is opgelost, nog een wanklank in ons klein kringetje brengen. Uiterlijk over acht dagen, want dan is ook Clemens zijn verlof om, kunnen wij vertrekken. Ik denk niet, dat het je al te zwaar zal vallen voor de wereld nog een paar dagen mijn verloofde te spelen, nu je weet, dat je innerlijk vrij bent. Want wat ook ons lot moge zijn, Gisbert, ik weet en hoop, dat wij nooit zullen ophouden vrienden te zijn.”

Josa's lippen trilden smartelijk toen zij zoo tot Gisbert sprak, die als een arme zondaar, gebogen, voor haar stond, en die nu eindelijk aarzelend de oogen naar haar opsloeg.

En toen hij Josa in de heldere oogen keek, die oogen, die zoo klaar en rein, zoo geheel vervuld waren van een edele, groote, opofferende liefde, toen kwam er een kreunend geluid uit zijn keel, en toen hij Josa's handen aan zijn heete lippen drukte, druppelden tranen over haar bevende vingers.

„Je bent groot en goed,” steunde hij smartelijk. „Ik verdien je goedheid niet, Josa. Maar geloof mij, ik zal weer mezelf worden. Geef mij de verzekering, dat je me niet opgeeft, dat je van mij blijft houden, dat ik naar je vluchten kan, wanneer vertwijfeling zich van mij meester maakt. Geef mij niet op, Josa! Probeer het nog eenmaal met mij en help mij, opdat ik niet slecht word!”

Zij waren nu de met olmen beplante Alameda del Darro ingeslagen. Rechts boven keek uit tuinen vol sinaasappelboomen en cypressen de witte „generalife” op hen neer, en links verhief zich schilderachtig het Albaycin.

Bij de brug bleef Josa staan en keek Gisbert recht, bijna streng, in het opgewonden gelaat.

„Ik zou noch jou, noch mijzelf een dienst bewijzen indien ik je verzoek inwilligde. Nooit zou ik mij vernederen de vrouw te worden van een man, die mij niet zijn gansche, onverdeelde liefde kan geven. Het is nutteloos daarover te praten.”

„En wie zegt je dan, dat ik niet van je houd?” stiet Gisbert uit.

„Alsjeblieft geen leugens nu. Je eigen oogen zeggen het mij, evenals mijn eigen hart. Ik maak je geen verwijt. Ik weet, dat men dat koppige, kleine ding daar in zijn borst niet de baas kan worden, en ik ken je ontvankelijke, hartstochtelijke ziel. Sinds ik weet, dat je opzettelijk voor mij verzwegen hebt, dat je madame de Maravet kende, en sinds ik je gisteren gezien heb, toen zij danste, is het mij duidelijk geworden, aan wie je gedachten en gevoelens toebehooren, en weet ik hoe je moet hebben geleden gedurende die lange maanden, dat je rusteloos ronddoolde om een spoor te vinden van de vrouw, waar je naar verlangde.”

„Josa, ik smeeke je, wees niet zoo goed, niet zoo lief tegenover mij. Ik verdien het niet,” smeekte Gisbert, weer naar Josa's handen grijpend, „maak me uit, noem me een ellendeling, een verrader, een vernietiger van je geluk, ik zal het gelaten dragen, maar wees niet zoo goed tegen me — dat kan ik niet hebben!”

Hij had zijn hoofd tegen haar handen gedrukt om de tranen te bergen die onophoudelijk uit zijn oogen stroomden.

„Mijn lieve, arme jongen,” troostte Josa hem moederlijk, en haar blanke hand streelde kalmeerend zijn haar. „Waarom ben je niet eerder naar mij toegeko-

... liep zij kalm en zeker naar de „Puerta de Hierro”.

men? Wist je niet, dat ik je trouwste, je beste vriendin was? Als je me vertrouwd had, hadden wij misschien eerder een uitweg gevonden — en zou je niet zoo ellendig geworden zijn.”

„Josa, je verscheurt mijn hart! Neen, neen, zoo mag je niet tegen mij spreken! Ach, als je wist, hoe ik geleden heb, hoe ik gevochten heb tegen dien onzaligen hartstocht, die mij als een waanzin in zijn klauwen gevangen houdt, je zoudt milder denken en oordeelen. En het ontzettendste van alles is, dat ik met waanzinnig verlangen de vrouw met 't roode masker begèer, en ik van jou houd! Bij alles wat mij heilig is, ik zweer het je, Josa! Doe niet zoo verachtelijk, en kijk mij niet met zulke vernietigende oogen aan. Ik weet zelf het beste, dat ik feitelijk tegen jou niet van liefde praten mag, en dat je mij verachten moet. Maar mijn gevoelens voor jou, Josa, die kan niemand mij ontrooven, die rusten stil en diep in mijn hart als het heiligste en mooiste in mijn leven.”

Josa's oogen werden bijna zwart. Een diepe rimpel groef zich in haar blank voorhoofd, toen ze langzaam, terwijl ze nu den stijlen Guesta del Rey hico bestegen, tegen Gisbert zei:

„Je zult begrijpen, Gisbert, dat ik het nu niet goed hebben kan, dat je van je liefde voor mij spreekt. Laat dus alles, wat mij betreft, alsjeblieft er buiten. Maar wanneer je aan mijn vriendschap gelooft en erin deelt, indien ik ze waard geweest ben, vertrouw mij je moeilijkheden dan toe. Misschien kan ik je helpen, je van nut zijn, want ik zie zelf ook, hoe je door dezen ongelukzaligen hartstocht ten onder gaat.”

Gisberts blikken gingen onzeker naar Josa's onbewogen gelaat, toen zij naast elkaar door het gewirwar der cactussen en agaven in het dal liepen.

Was het mogelijk, als Josa ooit van hem gehouden had, dat zij nu met eigen hand een dolk in haar hart boorde? Was het alleen maar haar trots, die haar

dwong, zich uiterlijk zoo volkomen onverschillig te toonen? Moest zij niet vertwijfeld om zijn hart vechten, als zij ooit van hem gehouden had? En een doffe, heete, nameloze angst steeg er op in zijn hart en benam hem bijna den adem.

Gisbert gevoelde zich ellendig, terwijl hij naast Josa voortliep. En, terwijl zij de torens van den Alhambra passeerden, begon hij gehaast, bijna zenuwachtig te vertellen hoe hij madame de Maravet voor het eerst ontmoet had, hoe de geheimzinnige bekoring, die van haar uitging, eerst zijn fantasie had opgewekt, totdat zij meer en meer macht over hem kreeg en ten slotte zijn gansche ziel gevangen nam. Hij verzweg niets; hij verschoonde zich niet. Hij verborg ook niet, dat de vrouw met het roode masker hem overal ontweek, hoewel hij overtuigd was, dat zij ook hem beminde. Hij schilderde Josa zijn vertwijfeling toen hij plotseling ontdekt had, dat de geheimzinnige vrouw, die hij als een heilige aanbad, een danseres was, die voor geld voor het publiek optrad.

Josa keek hem ernstig, bijna dreigend aan.

„Ik begrijp je totaal niet, Gisbert,” zei ze kalm. „Als je werkelijk met heel je hart van die vrouw houdt, kan het je toch onverschillig zijn, of zij een theaterprinses of een dame uit de groote wereld is. De liefde, de ware liefde, maakt geloof ik, geen onderscheid. Voor haar is alles bereikbaar, ook het onmogelijkste. Ik geloof, dat wanneer je de eerlijke bedoeling hebt, met madame de Maravet te trouwen, het je eerste plicht zou zijn te onderzoeken, om welke redenen madame de Maravet dat roode masker draagt. Of misschien zucht naar sensatie, of een of ander noodlot, haar daartoe bracht. Ik dacht, dat deze vraag bijna even gewichtig voor je was, als de wetenschap of madame de Maravet je liefde beantwoordt of niet.”

Wat sprak Josa kalm en zakelijk! Gisbert hield niet op zich te verbazen. Zoo had hij Josa nog nooit gezien! Wat gaf zij hem gemakkelijk op! Hoe kon zij zoo koel en verstandig praten over de gevoelens van zijn hart, die toch zoo wreed haar geluk verwoestten? Een gevoel van bitterheid steeg in hem op, maar ook een hevige, schrijnende pijn.

Zij had hem dus reeds lang onder de dooden gerangschikt. En dat zij zich thans voor zijn lot interesseerde kwam alleen door de laatste stuipreukingen van de vriendschap, die er in haar hart voor hem was overgebleven.

Hij had plotseling het gevoel alsof hij Josa wild tegen zich aan moest drukken, haar mond met kussen bedekken en haar toeroepen: „Alles is slechts een akele droom. Alles is leugen. Ik houd alleen maar van jou, en van jou alleen!”

Maar haar koele blikken, haar teruggetrokkenheid maakten hem verlegen, en het woord dat op zijn lippen lag, bleef onuitsproken. Hij zei slechts met een soort jongensachtigen trots:

„Ik ben overtuigd, dat Malette van mij houdt.”

Josa boog haar hoofd.

„Dan ken je je weg, Gisbert,” zei ze, staan blijvend, en hem haar hand reikend. „Met papa zal ik, zoodra ons verblijf in Andalusië ten einde loopt, zelf spreken en tot dien tijd, Gisbert, zullen wij probeeren, de wereld een verbintenis voor te spiegelen, die reeds lang verbroken is. Het zal je wel niet al te moeilijk vallen.”

Zij zei het zonder eenige bitterheid, en toch was het Gisbert alsof haar stem nu een beetje beefde.

„Ik wil nog even naar de roode stad,” ging zij onverschillig voort, „misschien wil jij het aan papa zeggen, opdat hij zich niet bezorgd over mij maakt. Ik ben binnen een uur terug.”

Eer Gisbert nog iets kon zeggen, had zij reeds haar hand, die hij aan zijn lippen wilde brengen, teruggetrokken, en liep zij kalm en zeker naar de „Puerta de Hierro”, de oostelijke poort van den Alhambra, toe.

Gisbert bleef met gefronst voorhoofd en vast opeengeklemd lippen staan en staarde Josa na.

Zoo kon zij dus van hem weggaan?

Trots wierp hij zijn hoofd in den nek.

Zij mocht haar gang gaan, dat koele, trotsche, deugdzame ding! Hij zou haar, die zijn liefde versmaadde, niet naloopen. Jawel, versmaadde!

Hij zag niet, hoe Josa slechts met moeite de poort van de roode stad bereikte. Hij zag niet, hoe zij achter den muur uitgeput op den grond viel, hoe zij haar handen vertwijfeld om een steen sloeg en wild, tranenloos begon te snikken; hij ijde naar de stad, en in al zijn leed om Josa drong zich toch steeds weer als een woeste vreugde die éene gedachte: „Vrij! Eindelijk vrij!”

Hoe lang Josa in doffe vertwijfeling tegen den muur van de roode stad gelegen had, wist zij zelf niet. Toen zij uit haar verdooving ontwaakte, stond de middagzon reeds hoog aan den hemel.

(Wordt vervolgd).

H. PANDER & ZONEN

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

**EETKAMER
EIKENHOUT FL. 495.-**

**BUFFET MET 3 LADEN
2 FAUTEUILS 4 STOELN
TAFEL MET 2 BIJBLADEN**

FRANCO GEHEEL NEDERLAND

Grappjes.

Hij: „Neem mij niet kwalijk, maar u lijkt sprekend op een meisje dat ik ken.”

Zij: „Zoo, en u lijkt sprekend op een heer dien ik niet wil kennen.”

Advocaat (tot cliënt): „Je zaak is gewonnen! Ik heb den rechter bewezen dat je een eerlijke kerel bent. Dank zij mij ben je dus een vrij man. U is mij voor mijn bemoeiingen drieduizend gulden verschuldigd.”

Cliënt: „Maar aangezien ik geen eerlijke kerel ben, krijg je dus van mij niets!”

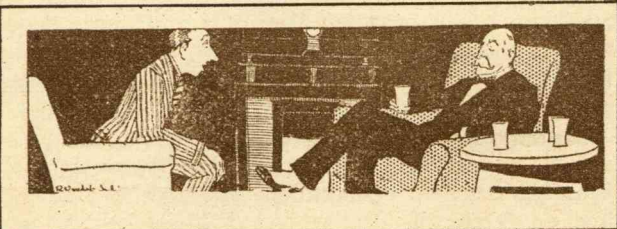
Echtgenoot: „Je bent toch zoo dom!”

Zijn vrouw: „Dat is zoo. Als ik het niet was, was je tot op heden nog ongetrouwd.”

Het was een stikdonkere nacht, en de motorrijder was den weg kwijt. Na een uurtje zoeken zag hij een paal met een bordje eraan. Met zeer veel moeite klom hij erin, streek een lucifer aan en las: „Nat, geveftd”.

„Je vrouw schijnt een van die vrouwen te zijn, die altijd het laatste woord moeten hebben.”

„Dat is niet erg, maar zij heeft ook nog 99% van de woorden die aan het laatste vooraf gaan.”

Vader: „Je vraagt dus om de hand van mijn dochter. Kun je wasschen, naaien, mazen, verstellen en huishouden?”
Verliefd jongvrouwsch: „Waartoe zou ik al die dingen moeten kunnen?”
Vader: „Omdat mijn dochter ze niet kan!”

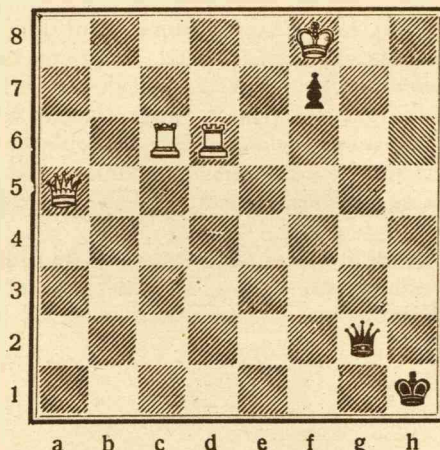
Schaken.

PROBLEEM no. 11 (driezet).

Auteur: Dr. E. Palkoska, te Praag.
(Narodni Politika 1924).

ZWART.

3 Stukken.

WIT.

4 Stukken.

Probleemoplossing no. 10. (1 D d 4, c d 4.; 2. P b 4, 3. P a 6 ♚, enz.)

Goede oplossingen ontvangen van: Rev. J. Schipper, Guntakal, Br. Indië (no. 6), G. A. J. Vugts, Someren (no. 8 en 9), F. C. Hermeler, A'dam (no. 9), C. de Leeuw A'dam (no. 7) Uw probleem is een 1-zet, nl. 1 T e 5 ♚ of P e 7 ♚. Probl. no. 7. was geen dual, op 1 D a 5 volgt L a 1:.

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fred. Hendrikstraat 37, Delft.

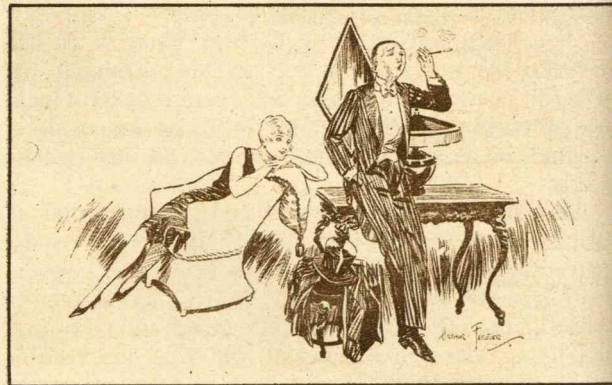
Van ons boekenplankje.

Dr. P. Geyl and Dr. E. Kruisinga, England in the nineteenth century. Volume I. — In dit uitmuntend verzorgde, geïllustreerde boek vindt men gedeelten van de engelsche historie uit de jaren tusschen 1815—1860. Voor wie de Engelsche taal bestudeeren, een zeer nuttig werk. — Utrecht, Kemink & Zoon.

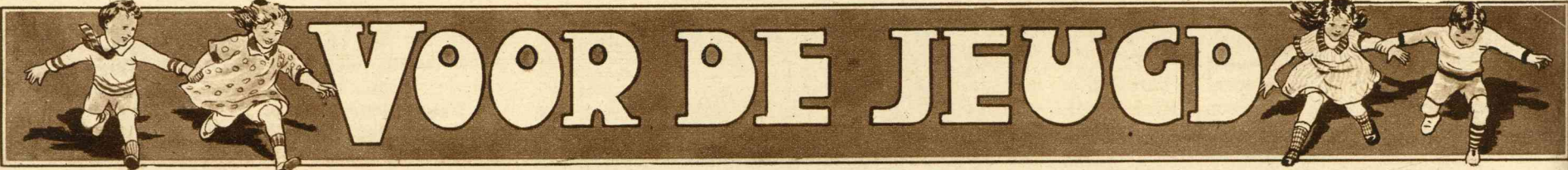
A. J. v. Tricht, Engelsch. — Deze cursus, die bewerkt is naar Schidlof's Taalmethode geeft in een beknopten omvang, voldoende om in korten tijd met de Engelsche taal tamelijk vertrouwd te geraken. Men leert er snel uit, en daarom is ze vooral voor ouderen aan te bevelen. A'dam, H. Meulenhoff.

Pol de Mont, Zomervlammen. — De groote Vlaamsche dichter geeft in dezen bundel zijn beste verzen, die zoo meeslepend zijn, dat men ze telkens weer zal willen lezen. Men moet dit boek dan ook bezitten! — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

Balthazar Verhagen, Prosodie der Voordrachtstoon. — Na een inleiding over poezie als kunstuiting volgen hoofdstukken over de verschillende vormen der poezie, proza en vers, de rhythmus van het vers, het accent, spraakmelodie en voordrachtstoon, waarna tot slot eenige rhythmische analyses en periphrasen gegeven worden. Wie het wezen der poezie wil leeren begrijpen, bestudeere dit inderdaad mooie boekje aandachtig. — Groningen, P. Noordhoff.

„Ik heb vannacht van je gedroomd, John.”
John (gekleid): „Heusch?”
„Ja, maar er zit niets beleedigends voor je in, hoor! Ik had iets gegeten wat me erg zwaar lag.”

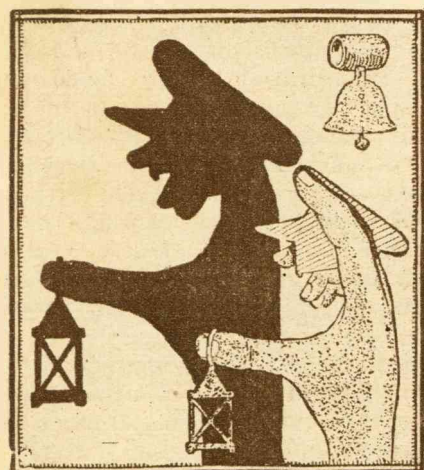
VOOR DE WINTERAVONDEN.

VOOR UW SCHADUWBEELDENTHEATER.

Hier hebt ge een nieuwe figuur om uw voorraad schaduwbeelden aan te vullen. Als ge ze alle hebt ingestudeerd, zult ge een heel programma hebben. De ouderwetsche nachtwaker is heel grappig als hij goed wordt uitgevoerd. Als hulpmiddel hebt ge het model van een pet nodig, dat ge uit karton snijdt. Hetzelfde geschiedt met de lantaren, die de nachtwacht in de hand houdt. Als hij met de lantaren is opgetreden, komt hij met de bel terug. Natuurlijk wordt door iemand achter het scherm met een echte bel het slaan eener klok nagebootst. Bovenaan de bel, eveneens van papier, maakt men een ring die aan den duim geschoven kan worden, terwijl in de bel zelf een klepel wordt bevestigd, die er zichtbaar onderuit hangt.

DE LEVENDE SCHADUW.

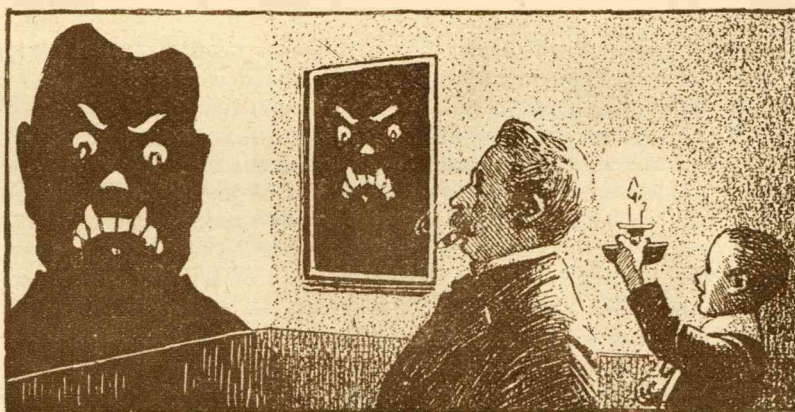
Wat wij geleerd hebben van de schaduwbeelden geeft ons aanleiding tot het maken van de volgende grap: We zullen een duivel met lichtende oogen, met mond en neus op den muur doen ontstaan. Wij hebben daarvoor een spiegel nodig en een stuk bordpapier, dat precies zoo groot is, als het glas van den spiegel. In dit bordpapier snijden wij met een scherp mes op de zotste wijzen oogen,

Voor uw schaduwbeeldentheater.

wenkbrauwen, mond en neus en leggen dan het bordpapier op den spiegel. Nu moet zich het model voor den duivelskop zóó plaatsen, dat de schaduw van zijn hoofd op die plek van den muur komt, waar ook de lichtstralen vallen, die door den spiegel door de opening van het bordpapier heen teruggekaatst worden.

Een tweede persoon met een pianolampje of een kaars en die achter het model plaats genomen heeft in een stand, die het gunstigst is en vooraf moet geprobeerd zijn, kan nu, door de kaars meer vooruit of achteruit te houden, den schaduwomtrek van het hoofd naar willekeur vergrooten of kleiner doen worden, waardoor de uitwerking, die het duivelsgelaat op de toeschouwers uitoefent, verhoogd wordt. Het spreekt vanzelf, dat het vertrek, waarin de kop vertoond wordt, zooveel mogelijk donker moet zijn en er geen ander licht aanwezig mag zijn dan wat dient

De levende schaduw.

om het schaduwbeeld te doen ontstaan. Dit licht wordt achter het hoofd gehouden van den persoon, die de schaduw werpen moet. Door maar even de kaars naar den persoon toe te bewegen, wordt de schaduw dadelijk aanzienlijk grooter.

OPLOSSING PRIJSRAADSEL XLVII.

Het aantal oplossers is toch grooter geworden dan ik aanvankelijk gedacht had. Op het laatste oogenblik zijn de meesten nog komen aanzetten. Voortaan wat spoediger inzenden, dan behoeft de termijn van inzending niet verlengd te worden. Niettegenstaande ik nog eens bij herhaling gezegd had, dat men telkens twee naast elkanderliggende munten moest opnemen, zijn er toch nog verscheidene die dat niet gedaan hebben en daardoor een foutieve oplossing kregen.

De oplossing is als volgt: 1e zet: de munten 4 en 5 moeten op 7 en 8 gelegd worden, 2e zet: de munten 1 en 2 op 4 en 5 en 3e zet: de munten 3 en 4 op 9 en 10.

De prijzen vielen ten deel aan: Catharina van Egmond, Rijnsburg, Pop; Wiebe Keikes, Leeuwarden, Mecanodoos; Bernardus J. v. d. Linden, Utrecht, Silhouetten-kalender; Agnes Kauling, Bodegraven, Nieuw vlooienspel; Theo van Looy, Borgerhout, Poppenkast; Wim de Vries, Zutphen, Veridoos; Jennie de Jong, Delft,

Karakterpopje; Roelof Nijhuis, Utrecht, Goocheldoos; Nellie Eysberg, Schiedam. Steek-je op, steek-je neer; terwijl de volgende neven en nichten op hun verzoek een Boekwerk ontvangen, waaronder een drietal troostprijzen: Kees Lazonder, Opheusden; Johanna Hoerber, Den Haag; Gerard Zwiers, Zutphen; Annie C. Bakker, Oegstgeest; W. J. Visser, Hoeksche Waard; Antonia M. Bonte, Den Helder; H. van Dongen, Rotterdam; Nic. Kossen, Amsterdam en Mies Zoeter, Berkel.

PRIJSRAADSEL XLVIII.

Oplossingen op het hieronder afgebeelde prijsraadsel worden ingewacht tot 28 Febr. a.s. bij Oom Tom, Redactie „Panorama”, Doezastraat, Leiden.

ONS BABBELHOEKJE.

Hendrik Ligthart. — Je wilt graag wat van mij hooren. Welnu, wat ik je te vertellen heb, is niet erg bemoedigend: je oplossing is fout, zooals je trouwens hieronder zien kunt. Laat dit je echter niet ontmoedigen, maar blijf in het vervolg ijverig meedoen. Wij geven toch vaak eenvoudige prijsraadsels, die je wel kunt oplossen.

Betsy Bossers. — Ja, ik heb langen tijd niet van je gehoord en dat is waarschijnlijk de reden dat je geheel vergeten bent, dat je al vroeger je voor het meedingen naar een troostprijs hadt opgegeven, zoodat dit n°. 2 is.

Marinus van Linschoten. — Alle neven en nichten liggen mij even na aan het hart, hoewel zij die trouw aan onze raadselrubriek meedoen, natuurlijk een schreefje voor hebben.

Nellie Waaijer. — Het komt zeker door je vele lessen, dat ik zoo weinig van je hoor. Ik heb je genoteerd voor de troostprijzen. Probeer nu maar eens de vier volgende raadsels ook goed op te lossen, dan heb je je troostprijs gauw te pakken. Vergeet vooral niet je oplossingen te nummeren.

Nicolaas Kossen. — Het is met jou als met Betsy Bossers. Je hebt langen tijd niet meegedaan en daardoor vergeten, dat je

je al tweemaal voor de troostprijzen hadt opgegeven. We hebben deze dus als n°. 3 genoteerd. Je doet be'er in 't vervolg je oplossing niet op een apart papiertje te schrijven, omdat dit licht wegraakt. Nadat bovenstaande geschreven was, is het lot je gunstig geweest en heb je een prijs gewonnen, zoodat je hierna weer met 1 begint.

Aat en Henny. — Ik heb er niets tegen dat jullie voortaan beiden aan de oplossingen meedoen.

OOM TOM.

Prijsraadsel XLVIII.

